

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 564

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 28 Απριλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Έν τῷ ἔξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ	ροῦβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμύλιον Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — *A. Matthey* : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — *Έδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ. — ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙΑ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ ἐρωτιδεὺς αὐτὸς ἦτο ἀρκετὰ κομψὸς μὲ τὸ ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικῷ ἔνδυμά του διαπεποικιλμένον ἐξ ἀνθέων τεχνητῶν, μὲ τὸν μεγάλον αὐτοῦ χρυσοκέντητον ὑπενδύτην, καὶ τὸ κερασόχρουν μεταξωτὸν πανταλόνιον· ὁ πῶγων αὐτοῦ καὶ αἱ λεπταὶ χεῖρές του ἐξηφανίζοντο ἐντὸς τῶν τριχάπτων, ξίφος δὲ μὲ παχὺν ἐρυθροῦν κόμβον ἐκτύπα ἐπὶ τῶν ἰσχύων του.

— Ἔλα νὰ κάμῃς ὑποκλίσεις, τῷ ἔλεγεν ἡ μήτηρ του ὀδηγοῦσα αὐτὸν εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον.

Ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἐπανελάμβανε τὸ μάθημά του· τότε ἐστηρίχθη ὡς ἱππότης ἐπὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ κνημῶν, μὲ τὴν κόμην μεμυρωμένην καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ μὲ τὸν τρίκωχον αὐτοῦ πῖλον ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, εἰς ἕκαστον δὲ προσκεκλημένον ὅστις προσήρχετο ἐποίει καὶ μίαν ὑπόκλισιν, ἐπρότεινε τὸν βραχίονα, ἑχαίρετα καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ πάντες ἐγέλων.

Ὡδήγησεν οὕτω τὴν Μαργαρίταν Τισῶ, μικρὰν κόρην πενταετῆ, ἣτις ἦτο ἐνδεδυμένη ἐξαιρετα ὡς γαλακτοπῶλις, μὲ τὸν ἀσκὸν τοῦ γάλακτος ἀνηρτημένον ἐκ τῆς ὀσφύος. Κατόπιν ὑπεδέχθη τὰς δύο μικρὰς Βερθιέρας, τὴν Σοφίαν καὶ τὴν Λευκὴν, τῶν ὁποίων, ἡ μὲν πρώτη, ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς θαλαμηπόλος, ἡ δὲ ἑτέρα ὡς παράφρων. Εἶτα ἐρρίφθη ἀποτόμως ἐπὶ τῆς Βαλεντίνης Χερμέτη, μεγάλης κόρης δεκαεξαετοῦς, τὴν ὁποίαν σχεδὸν πάντοτε ἡ μήτηρ αὐτῆς μεταμφιέζεν εἰς Ἰσπανίδα, ἦτο δὲ τὸσον μικρὸς ἀπέναντί της, ὥστε μᾶλλον ἐφαίνετο νὰ σύρεται ὑπ' ἐκείνης. Ἄλλ' ἡ ἀμηχανία του ὑπῆρξε μεγίστη ὅταν εὐρέθη ἐνώπιον τῆς οἰκογενείας Λαθασέρου, συνισταμένης ἀπὸ πέντε κοράσια, παρουσιασθέντα κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναστήματός των, ἐξ ὧν ἡ νεωτέρα ἦτο διετής· τῆς πρεσβυτέρας μὴ ὑπερβαινούσης τὰ δέκα ἔτη ἄπασαι δὲ ἦσαν μεταμφιεσμέναι ὡς ἀκόλουθοι, φέρουσαι πέτασσον, καὶ ἐσθῆτα ἀπὸ κόκκινον ἀτλάζιον, μὲ ταινίας ἀπὸ μαῦρον βελουδον, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐπιπτε πλατεῖα ποδιὰ ἐκ δαντέλας· ἐσκέφθη ἐπιτηδείως, ἔρριψε τὸν πῖλόν του καὶ ἔλαβε τὰς δύο μεγαλητέρας διὰ τοῦ δεξιῦ καὶ ἀριστεροῦ βραχίονος, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν τριῶν ἄλλων, μετὰ μεγάλων χαριεντισμῶν, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ χάσῃ τὸ σοβαρὸν του, ὡς ἐκ τοῦ πλήθους, ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν χρεῶν αὐτοῦ ὡς οἰκοδεσπότη.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ κυρία Δεβέρλου ἐπέπληττε τὴν ἀδελφὴν της, εἰς παράμερον μέρος.

— Καλέ, πῶς εἶσαι τόσον ξεγυμνωμένη;

— Μπᾶ! καὶ τί βλάπτει; ὁ καυμένος ὁ μπαμπᾶς δὲν μοῦ ἔκαμε παρατήρησιν, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ Παυλίνα, ὅταν θέλῃς, νὰ, ρίπτω μέσα καὶ ὀλίγα ἄνθη.

Καὶ ἔδρεφε δράκα φυσικῶν ἀνθέων, ἐκ τινος γάστρας, τὰ ὁποῖα ἔρριψεν ἐν τῷ κόλπῳ της. Ἀλλὰ κύριοί τινες καὶ μητέρες, ἐν μεγίστῃ πολυτελείᾳ, περιεκύκλωσαν τὴν κυρίαν Δεβέρλου καὶ ἐπεδαψίλευον αὐτῇ περιποιήσεις διὰ τὸν γορὸν της, ἐνῷ δὲ διήρχετο ὁ Λουκιανὸς πρὸ τῆς μητρός του τῷ ἐδιώρθωσεν ἕνα πλόκαμον τῆς κόμης, οὗτος δὲ ἠνωρθοῦτο ὅπως τὴν ἐρωτήσῃ:

— Καὶ ἡ Ἰωάννα;

— Ὁ ἄ ἔλθῃ, ἀγάπη μου... πρόσεχε μὴπως πέσης· τρέξε, καὶ ἔρχεται ἡ μικρὰ Γουιρόνδου. Ἄ! εἶναι ἐνδυμένη ὡς Ἀλσατιανῆ.

Ἡ αἰθουσα ὀλοὲν ἐπληροῦτο αἱ σειραὶ τῶν καθισμάτων, αἱ εὐρισκόμεναι ἀπέναντι τοῦ ἐρυθροῦ παραπετάσματος, ὅλκι σχεδόν, εἶχον κατακαληφθεὶ καὶ ἀληθῆς βόμβος ἤκούετο ἐκ τῶν παιδικῶν φωνῶν· καὶ τὰ παιδιά δὲν εἶχον καθυστερήσει· ὑπῆρχον ἤδη ἐκεῖ τρεῖς ἀρλεκίνοι, τέσσαρες γελωτοποιοί, εἰς Φιγαρώ, Τυρολοὶ καὶ Σκῶτοι· ὁ μικρὸς Βερθιέρος ἦτον ἐνδεδυμένος ὡς ἀκόλουθος, ὁ μικρὸς Γουιρόνδος, μικρὸν νῆπιον δύο καὶ ἡμίσεως ἐτῶν, ἔφερεν ἐνδυμασίαν Πιερώτου, μὲ σχῆμα τόσον νόστιμον, ὥστε ἕκαστος διερχόμενος ἀνύψου αὐτὸν καὶ τὸν ἠσπάζετο.

— Ἴδου καὶ ἡ Ἰωάννα, ἀνέκραξεν αἰφνηδίως ἡ κυρία Δεβέρλου, πόσον εἶναι ἀξιολάτρευτος!

Ψιθυρισμὸς διεχύθη καὶ ὅλων αἱ κεφαλαὶ ἐστράφησαν ὅπως ἴδωσιν ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτου θορύβου. Ἡ Ἰωάννα ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς πρώτης αἰθούσης, ἐνῷ ἡ μήτηρ της, ἐν τῷ προθαλάμῳ, ἀπέξεδυετο τὸ ἐπανωφόριόν της· τὸ καράσιον, ἔφερεν ἐνδυμασίαν Ἰαπωνίδος μετὰ μοναδικῆς ἀκριβείας, ἡ ἐσθῆς αὐτῆς, πεποικιλμένη ἀπὸ ἄνθη καὶ παραδόξα πτηνά, κατήρχετο μέχρι τῶν μικρῶν ποδῶν της, τοὺς ὁποίους ἐκάλυπτεν, ἐνῷ ὑπεράνω τῆς εὐρείας ζώνης της τὰ κράσπεδα τοῦ ἱματίου της μακρυνόμενα, ἀφινον νὰ φαίνεται τὸ ἐκ μετάξης μεσωφόριον αὐτῆς, πρασινίζον, μετὰ φθορισμοῦ κιτρίνου. Ἄλλ' οὐδὲν εἶχε παραδοξό-

τερον θέλητρον ἀπὸ τὸ λεπτοφυές πρόσωπόν της, ὑπὸ τὸ ἐπλημένον μεταύχενον, διαπερόμενον ἀπὸ μεγάλας καρφίδας, τὸν πώγωνα καὶ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της, λεπτοὺς καὶ διαλάμποντας, οἱ ὅποιοι τῇ ἔδιδον τὸ ἀληθές ἀπεικόνισμα κόρης τῆς Ἰετού περιπατούσης ἐπὶ τῆς εὐωδίας τῆς Βενζόης καὶ τοῦ Τεῖου· καὶ παρέμενεν ἐκεῖ, ὡς ἐνδοιάζουσα μὲ τὸν νοσηρὸν μαρασμὸν, μαρασμώδους ἄνθους, τὸ ὅποτον διατελεῖ μακρὰν τοῦ γενεθλίου αὐτοῦ τόπου, καὶ ὀπισθεν αὐτῆς ἐπαρουσιάσθη ἡ Ἑλένη ἀμφοτέραι, μεταβάσαι ἀποτόμως ἐκ τοῦ ζόφου τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν ζωηρὰν λάμπιν τῶν φώτων, ἐταπείνωσαν τὰ βλέφαρα ὡς ἀποτυφλωθεῖσαι καὶ ἐμειδίωσαν, ἢ πνιγηρὰ θερμότης καὶ ἢ ὁσμὴ τῆς αἰθούσης, ἐνθα ὑπερεῖχεν ἢ τῶν ἴων, τὰς ἐπροξένησεν οἶνοι πνιγμονήν, καὶ ἐχρωμάτισε τὰς δροσεράς παρειὰς τῶν ἑκάστος προσκεκλημένους εἰσερχόμενος ἐδοκίμαζε τὸ αὐτὸ αἶσθημα τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ δισταγμοῦ.

— Λοιπόν, Λουκιανέ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεβέρλου.

Τὸ παιδίον, δὲν εἶχεν εἰσέτι παρατηρήσει τὴν Ἰωάνναν, εἶτα κατηυθύνθη ἐκεῖ, τὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχιόνος, ἐπιλαθόμενος νὰ κάμη τὴν συνήθη ὑπόκλισίν του, ἦσαν δὲ ἀμφοτεροὶ τόσον λεπτοφυεῖς, ὁ μικρὸς μαρκήσιος, μὲ τὸ ἐξ ἀνοδοδεσμῶν ἐνδύμα του, καὶ ἡ Ἰαπωνίς, μὲ τὴν ἐκ πορφύρας διαπεποικιλμένην ἐσθῆτά της, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ αὐτὰς ὡς δύο μικρὰ ἀγαλμάτια τῆς γηραιᾶς Σαξωνίας, μετὰ λεπτότητος ἐπέξεργασθέντα καὶ χρυσωθέντα, τὰ ὅποια αἰφνης ἔλαβον ζωὴν.

— Γνωρίζεις ὅτι μὲ ἕκαμες νὰ σὲ περιμένω, ἐψιθύρισεν ὁ Λουκιανός, τὴν ὥρα εἶναι χρέος μου νὰ σοῦ προσφέρω τὸν βραχιόνα. Θὰ εἶμεθα μαζῇ, αἱ!

Καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῶν καθισμάτων, ὅποτε αὐτὸς ἐλησμώνησε καὶ αὐτὴς τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότη.

— Ἀλήθεια, ἀνησυχοῦσα ἐπανελάβεν ἡ Ἰουλία πρὸς τὴν Ἑλένην, ἐροδοῦμένη μὴπως ἡ Ἰωάννα σου ἦτο κακοδιάθετη.

Ἡ Ἑλένη ἐδικαιολογήθη, ὅτι πάντοτε βραδύνει τις ὅταν ἔχη νὰ κάμη μὲ παιδιὰ, καὶ ἵστατο ὀρθία εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης μεταξύ ὀμίλου γυναικῶν, ὅτε ἐνόησε νὰ πλησιάσῃ ὀπισθὲν της ὁ ἰατρός. Μόλις εἶχεν εἰσέλθει οὗτος εἰς τὴν αἴθουσαν, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα, καὶ βυθίσῃ ὑπ' αὐτὸ τὴν κεφαλὴν, ὅπως δώσῃ τελευταίαν τινὰ ὀδηγίαν, ὅτε ἀποτόμως ἐμάντευσε καὶ αὐτὸς ἐπίσης τὴν νεαρὰν κυρίαν, ἣτις δὲν μετεστράφη παντάσι πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἦτο ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα ροιόχρουν καὶ δὲν εἶχε ποτε θελκτικωτέραν καλλονήν. Ἐκεῖνος ἐφρικία διὰ τὴν δροσερότητα, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἡ Ἑλένη ἐκ τῶν ἔξω, καὶ τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο νὰ ἐκπέμπῃ ἐκ τῶν γυμνῶν αὐτῆς ὤμων καὶ βραχιόνων, ὑπὸ τὸ διαφανές ἐνδύμα της.

— Ὁ Ἐρρῆκος δὲν βλέπει τίποτε, ἔλεγεν ἡ Παυλίνα μειδιῶσα, καλημέρα Ἐρρῆκε.

Τότε ἐπλησίασε καὶ ἐχαιρέτισε τὰς κυρίας ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία, ἣτις εὐρίσκατο ἐκεῖ, τὸν ἀπησχόλησεν ὀλίγον, ὅπως ὑποδείξῃ αὐτῷ τὸν μικρὸν αὐτῆς ἀνεψιόν, τὸν ὅποτον ἔφερεν ἡ ἰδία καὶ παρέμενεν ἐκεῖ φιλαρέσκως.

Ἡ Ἑλένη, χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα φέρουσαν μαῦρον χειρόκτιον, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμησε νὰ σφίγγῃ.

— Πῶς; ἐδῶ εἶσαι; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεβέρλου ἐμφανισθεῖσα ἐνώπιόν του, σὲ ζητῶ τὴν ὥραν ἢ τὴν ὥρα εἶναι σχεδὸν τρεῖς· εἶναι καιρὸς νὰ ἀρχίσωμεν.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· τῶρα, ἀμέσως.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης· περίξ τοῦ θαλάμου, ὑπὸ τὴν ζωηρὰν λάμπιν τοῦ πολυφώτου, οἱ γονεῖς ἐσχημάτιζον σκοτεινὸν κύκλον μὲ τὰς πολυτελεῖς αὐτῶν ἐσθῆτας, αἱ κυρίαί, προσπελάζουσαι τὰ καθίσματα τῶν, ἐσχημάτιζον ὀμίλους κατ' ἰδίαν· οἱ ἄνδρες, ἀκί-

νητοὶ κατὰ τὸ μῆκος τῶν τείχων, κατέκλειον τὰ μεσοδιαστήματα, ἐνῶ πλησίον τῆς θύρας τῆς γειτονικῆς αἰθούσης τὰ ἐπανωφῶρια παμπληθῆ συνεθλίβοντο καὶ ἀπαιωροῦντο. Ὀλόκληρον δὲ τὸ φῶς προσέπιπτεν ἐπὶ τοῦ μικροῦ τούτου θορυβοποιῦ κόσμου, ὅστις συνεταράττετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας αἰθούσης. Εἶχον δὲ συναθροισθῆ ἐκεῖ περὶ τὰ ἑκατὸ παιδιὰ, φύρδην μίγδην ἐν τῇ ποικίλῳ ζωηρότητι τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἐνδυμάτων, ἐνθα τὸ κυανοῦν καὶ τὸ ἐρυθρὸν ὑπερεῖχε καὶ ἐσχηματίζετο ἀληθῆς πεδιάς ἐκ τῶν ξανθῶν κεφαλῶν, ὄλων τῶν παραλλαγῶν τοῦ ξανθοῦ, ἀπὸ τοῦ λεπτοῦ σποδοχρόου μέχρι τοῦ ἐρυθροῦ χρυσοειδοῦς, μετὰ τινὰς ἐξεγέρσεις, ἐκ τῶν κόμβων καὶ τῶν ἀνθῶν. Τὸν δὲ ἀμμητὸν τοῦτον τῶν ξανθῶν τριχῶν, οἱ θορυβώδεις γέλωτες τῶν παιδιῶν ἕκαμνον νὰ κυματίζῃ, ὡς ὑπὸ ἰσχυροῦ ἀνέμου.

Ἐνίοτε, μεταξύ τοῦ τόσοσ πληθους τῶν ταινιῶν καὶ τριχάπτων, τῆς μετάξης καὶ τοῦ βελούδου, πρόσωπόν τι ἐστρέφετο, μία ρίς, δύο κυανοὶ ὀφθαλμοί, στόμα μειδιῶν ἢ σκυθρωπάζον, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς ἀπεσπασμένα· τὰ μεγαλειότερα τῶν παιδιῶν ἐφαίνοντο κατὰ ἓνα πόδα ὑψηλότερα καὶ παρενείροντο μεταξύ τῶν μικροτέρων, ἀναζήτουμένων ὑπὸ τῶν μητέρων αὐτῶν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἦναι εὐκόλον νὰ διακριθῶσιν· παιδιὰ τινὰ διέμενον στενοχωρημένα, μὲ ἦθος μορφάζον, πλησίον τῶν μικρῶν κορασιῶν, ἐχόντων τὴν πρόθεσιν νὰ παίξωσι μὲ τὰ ἐνδύματά των.

Ἄλλα ἐδεικνύοντο τολμηρότερα, ὠθοῦντα διὰ τοῦ ἀγκῶνος τοὺς γείτονας των, χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίζωσιν· ἀλλ' αἱ μικραὶ κόραι, ἀποτελοῦσαι ὀμίλους ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων, ἐκινούντο ἐπὶ τῶν καθισμάτων αὐτῶν μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε ἐκινδύνευον νὰ τοὺς θραύσουν· καὶ ὀμίλου τὸσον ὑψηλοφώνως, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀντιληφθῇ τις τίποτε, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ ὄλων ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ παραπετάσματος.

— Προσοχή! ἐφώνησεν ὁ ἰατρός ἀπερχόμενος ἵνα κρούσῃ τρεῖς ἑλαφρῶς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου.

Τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα βραδέως ἀνεπετάσθη, καὶ ὡς ἠνέωχθη ἡ θύρα ἐνεφανίσθη εἰς τὰς ὄψεις ὄλων θεάτρον ἐκ νευροσπαστῶν.

Σιγὴ γενικὴ ἐπεκράτησεν...

Διὰ μιᾶς ὁ γελωτοποιὸς εὐρέθη ἐπὶ τῶν παρασκηνίων ἐκφωνήσας: «Comic», τόσον ἀγρίως, ὥστε ὁ μικρὸς Γουιρόνδος ἀνεφώνησεν ὁμοίως δι' ἐπιφωνήσεως τρόμου, μεμιγμένης μετὰ χαρᾶς. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν φρικαλέων παραστάσεων, καθ' ἃς ὁ γελωτοποιός, ἀφοῦ ἐκτύπησε τὸν ἐπίτροπον, ἐφόνευσε καὶ τὸν χωροφύλακα, κινῶν τοὺς πόδας μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ὑπερβαινούσης θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους. Εἰς ἕκαστον δὲ κτύπον διὰ τῆς ράβδου, ἣτις ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ξυλίνων αὐτῶν κεφαλῶν, τὸ κοινὸν ἀνελεῆμον ἄφινεν ὀξεῖς γέλωτας καὶ καγχασμούς.

Οἱ λογχιμοὶ διετρύπων τὰ στήθη, οἱ μονομάχοι ἢ οἱ ἀντίπαλοι ἐκτύπων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ὡς ἐπὶ κολοκύνθης· οἱ ραβδισμοὶ τῶν κνημῶν, ὡς καὶ τῶν βραχιόνων, ἐπιπτον ἀλλεπάλληλοι καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος ἀπῆρχοντο μεμωλωπισμένα· ἐνῶ οἱ καγχασμοὶ καὶ οἱ γέλωτες ἦσαν ἀκράτητοι.

Καὶ ἐπὶ τέλους, ὅταν ὁ γελωτοποιὸς ἀπέκοψε τὸν λαϊμὸν τοῦ χωροφύλακος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θεάτρον, οἱ γέλωτες ἐφθασαν εἰς τὸ ζηνίθ, τοσαύτην δὲ χαρὰν εἶχε προξενήσει ἢ ἐγχειρίσεις, ὥστε ἐπροκάλεσε τὴν ἀταξίαν τῶν θεατῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταπίπτῃ ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Μικρὰ τις κόρη τετραετίς, φέρουσα λευκὰ καὶ ἐρυθρὰ ἐνδύματα, ἔσφιγγε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς καρδιάς, τόσον τῆς ἐφαίνετο νόστιμον· ἄλλαι ἐχειροκρότουν, ἐνῶ τὰ παιδιὰ κεχηνότα ἐγέλων μὲ ὕφος σοβαρὸν, ὅπερ ἀπέτελει ἀντίθεσιν πρὸς τὰς λιγυράς καὶ ἀρμονικὰς φωνὰς τῶν κορασιῶν.

— Ὠραία διασκεδάζουν! ἐψιθύρισε ὁ ἰατρός ὅστις ἐπανάηθε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἑλένης.

Ἡ Ἑλένη διεσκεδάσεν ὡς τὰ παιδιά, ἐνῶ αὐτὸς ὀπισθεν τῆς ἐμέθου ἐκ τῆς εὐωδίας, ἥτις ἀνεπέμπετο ἐκ τῆς κόμης τῆς. Εἰς ἰσχυρὸν δὲ τινα κτύπον διὰ τῆς ράβδου ἐστράφη καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Βλέπω, ὅτι εἶναι ἀρκετὰ ἀστεῖον.

Ἄλλὰ τὰ παιδιά συνεταράττοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἔδιδον τὴν ἀντιπαράστασιν εἰς τοὺς ὑποκριτάς.

Μικρὰ τὶς κόρη, ἥτις ἐφαίνετο νὰ ἔχη γνώσεις τοῦ δράματος, προέλεγε τί ἐμελλε νὰ συμβῇ:

— Μετ' ὀλίγον θὰ φονεύσῃ τὴν γυναῖκά του... τὴν κρεμάσῃ.

Ἡ μικρὰ Λαβασέρ, ἡ μικροτέρα, ἥτις ἦτο διαιτῆς, ἀνέκραζεν αἰφνιδίως:

— Μαμά, δὲν θὰ τὸν τιμωρήσουν μὲ ξηρὸ ψωμί;

Εἶτα ἐπεφώνουν καὶ ἐσκέπτοντο μεγαλοφώνως, ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἀνεζήτηε μεταξὺ τῶν παιδιῶν.

— Δὲν βλέπω, ἔλεγε, τὴν Ἰωάνναν, ἅρα γε διασκεδάζει;

Τότε ὁ ἰατρός ἔκλινε καὶ προσήγγισε τὴν κεφαλὴν πλησίον τῆς ἰδικῆς τῆς ψιθυρίας:

— Παρατήρησον ἐκεῖ κάτω, μεταξὺ ἐνὸς Ἀρλεκίνου καὶ μιᾶς Νορμανδῆς· δὲν βλέπεις τὰς καρφίδας τοῦ μεταυχενίου τῆς; νά, τώρα γελᾷ...

Καὶ παρέμενε ἐσκυμμένος, αἰσθανόμενος ἐπὶ τῆς παρεΐας αὐτοῦ τὴν θερμότητα τοῦ προσώπου τῆς Ἑλένης· μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς οὐδεμίαν ἐξομολόγησιν εἶχε λάβει χώραν, καὶ ἡ τοιαύτη σιωπὴ διαιτῆρει αὐτοὺς εἰσέτι εἰς τὴν οικειότητα ταύτην, τὴν ὁποίαν μόνον ἀόριστος τις ταραχὴ παρηνόχλει ἐνίοτε. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φαιδρου τοῦτου γέλωτος, παρουσίᾳ τῶν παιζόντων τούτων παιδιῶν, ἀπεκαθίστατο καὶ αὖθις σμικροτάτη καὶ παρεδίετο ἐν τῇ χαρᾷ, ἐνῶ ἡ πνοὴ τοῦ Ἑρρίκου ἐθέρμαινε τὸν ἀνένα αὐτῆς. Οἱ ἠχητικοὶ κτύποι τῆς ράβδου τῇ παρεῖχον ἀγαλλίασιν, ἥτις ἔκαμνε τὸ στήθος αὐτῆς νὰ ἐξογκοῦται καὶ συχνάκις ἐστρέφετο πρὸς αὐτὸν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας.

— Θεέ μου! Τί ζῶα! ἐπανελάμβανεν ἐκάστοτε, πόσον ἀγροίκως κτυπῶσιν!

Ἐκεῖνος δὲ τεταραγμένος ἀπεκρίνατο:

— Ἐχουσιν ἰσχυρὸν τὸ κρανίον.

Τοσαύτην ἡδονὴν ἀπελάμβανεν ἡ καρδία των. Ἐνίοτε καθήρχοντο καὶ εἰς ἀστεϊότητα· ἡ πρωτότυπος ζωὴ τοῦ γελοιοποιῦ τοὺς ἐφαίδρυνε, καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος, ὅταν ὁ διάβολος ἐπαρουσιάσθη καὶ ἔλαβε χώραν ἐσχάτη μάχη καὶ γενικὴ σφαγὴ, ἡ Ἑλένη, συνταραχθεῖσα, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ ἐπακουμβῶντος ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς ἔδρας αὐτῆς, ἐνῶ τὸ ἀκροατήριον ἐκ τῶν παιδιῶν, καγγάζον καὶ κτυπῶν τὰς χεῖρας, ἐπροξένει τριγμὸν τῶν καθισμάτων ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα κατέπεσε, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτου θορύβου ἡ Παυλίνα ἀνήγγειλε τὸν Μαλινιῶ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆ ἐκφράσεως:

— Ἰδοὺ καὶ ὁ ὠραῖος Μαλινιῶ.

Ἄφικετο πνευστιῶν, καὶ ἀνατρέπων τὰ καθίσματα.

— Διάβολε! τί παράλογος ἰδέα! νὰ ἔχετε ὅλα κλειστά· ἀνέκραξεν, οἰονεὶ ἐπεπληγμένος καὶ ἀπορῶν. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐμβαίνει εἰς σπήλαιον.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Δεβέρλου, ἥτις ἐπληθίασεν, — Δύνασαι νὰ καυχήθῃς, τῇ εἶπεν, ὅτι μὲ ἔκαμες νὰ τρέχω ἀπὸ τὸ πρῶν ζητῶν τὸν Περδικέτον τὸν Μουσικόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν εὔρω, σοὶ φέρω τὸν Μοριζῶτον.

Ὁ δὲ Μοριζῶτος ἦτο θαυματοποιός, ὅστις ἔτερπε τὰς αἰθούσας μὲ διάφορα θαυματουργήματα· παρεχώρησαν λοιπὸν πρὸς αὐτὸν τραπέζιον, ἐνθα ἐξετέλεσε τὰ ὠραιότερα τῶν παιγνιδίων του, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐξεγείρῃ τὸ παρά-

παν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν· τὰ καυμένα τὰ μικρά, ἤρξαντο νὰ σκυθρωπάζον· τὰ νήπια ἀπεκοιμήθησαν θηλάζοντα τὰ δάκτυλά των, ἐνῶ μεγαλειτέρα τινα ἔστρεπον τὴν κεφαλὴν μειδιῶντα πρὸς τοὺς γονεῖς των, ὅτινες ἐχασμῶντο ἐκ τῆς πλήξεως· καὶ γενικῶς ἐπηκολούθησεν εἰδὸς τι ἀναπαύσεως, οὐχὶ βεβάζως ἐνθαρρυντικῆς διὰ τὸν μέγαν Μοριζῶτον, ὅστις καλῶς ποιῶν ἀνεχώρησεν.

— Εἶναι πολὺ σπουδαῖος, ἐψιθύρισε ὁ Μαλινιῶ εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Δεβέρλου.

Ἄλλὰ τὸ ἐρυθρὸν παραπέτασμα ἀνεπετάσθη καὶ αὖθις· καὶ τὸ μαγικὸν θέαμα, ὅπερ ἐπαρουσιάσθη, ἔθεσεν εἰς ἀναστατώσιν τὰ παιδιά· ὑπὸ τὴν ζωηρὰν λάμψιν τῆς κεντρικῆς λυχνίας, ὡς καὶ δύο ἄλλων λυχνιῶν δεκφώτων, τὸ ἐστιατόριον ἐξετείνετο μὲ τὴν μακρὰν αὐτοῦ τράπεζαν, ἐπεστρωμένη καὶ διακεκοσμημένην, ὡς διὰ μεγαλοπρεπῆς γεῦμα. Εἶχον κανονικῶς θεθεῖ περὶ τὰς πενήντα παροψίδας. Ἐν τῷ μέσῳ καὶ κατὰ τὰ δύο ἄκρα, ἐντὸς χαμηλῶν κανίστρων, ὑπῆρχον διάφορα ἄνθη, διαχωριζόμενα ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν κρυσταλλίνων σκευῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπεσωρεύοντο «ἐκπλήξεις», ὧν οἱ κεχρυσωμένοι καὶ ἐζωγραφισμένοι χάρται ἀπήστραπτον.

Ἐκτὸς δὲ τούτων, ὑπῆρχον πλακοῦντες, πυραμίδες ὀπωρικῶν, σωροὶ κρυκευμάτων, καὶ χαμηλότερα μεγάλη συμμετρία ἀναριθμητῶν πινακίων, πεπληρωμένων ἀπὸ ζαχαρόπηκτα καὶ ζυμαρικά· κρέμαι ἔτρεμον ἐντὸς κρυσταλλίνων σκευῶν, ἀφρόγαλα ἐπλήρου τρυβλίου ἐκ πορσελάνης, καὶ φιάλαι καμπανίτου, ἔχουσαι ὕψος ἀνάλογον διὰ τὰς μικρὰς αὐτῶν χεῖρας, ἀπήστραπτον περὶ τὴν τράπεζαν, διὰ τῆς λάμψεως τῶν ἀργυρῶν αὐτῶν ἐπικαλυμμάτων, καὶ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ γιγαντιαῖον αὐτὸ δειλινὸν γεῦμα, ὅπερ μόνον ἐν ὀνείροις ἠδύναντο νὰ φαντασθῶσι τὰ παιδιά, δὲν ἦτο παρ' ἐσπερινὸν γεῦμα, προσφερθὲν μετ' ἐπισημότητος δείπνου μεγάλων ἀνθρώπων· καὶ μόνον ὡς διὰ μαγικῆς μετατροπῆς τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας εἶχεν ἐπιχύσει γλυκύσματα καὶ παιδικὰ ἀθυρμάτια.

— Ἐμπρός· δόσατε τὰς βραχίονας εἰς τὰς κυρίας, ἐφώνησεν ἡ κυρία Δεβέρλου, μειδιῶσα ὡς ἐκ τῆς ἐκστάσεως τῶν παιδῶν.

Ἄλλ' ἡ κατὰ σειρὰν παράταξις, ἦτο ἀδύνατον νὰ ὀργανωθῇ· πλὴν ὁ Λουκιανὸς θριαμβεύων, πρῶτος ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Ἰωάννας, καὶ ἐπροχώρησε· κατόπιν δὲ αὐτοῦ ἠκολούθουν καὶ οἱ ἄλλοι· μετ' ὀλίγον ἐδέησε νὰ λάβωσι μέρος καὶ αἱ μητέρες των, ὅπως τοποθετήσωσιν αὐτοὺς ἀρμοδίως, τινὲς μάλιστα αὐτῶν, παρέμεινον ὀπισθεν τῶν πολὺ μικρῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐπέβλεπον ἀπὸ φόβον μήπως ἤθελε συμβῇ ἔκτακτόν τι.

Τῇ ἀληθείᾳ, οἱ συνδαιτυμόνες κατ' ἀρχὰς ἐφαίνοντο πολὺ στενοχωρημένοι, παρετήρουν μόνον, χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ ἐγγίσωσι τὰ ἐκλεκτὰ ἐκεῖνα πράγματα, ἀόριστως ἀνήσυχτοι, ὡς ἐκ τοῦ διακεχυμένου πλοῦτου, καὶ τὰ μὲν παιδιά ἐκάθηγον περὶ τὴν τράπεζαν, ἐνῶ οἱ γονεῖς αὐτῶν ἴσταντο ὄρθιοι. Τὰ μεγαλειτέρα ὅμως αὐτῶν ἔλαβον θάρρος καὶ ἐτεινον τὰς χεῖρας, ἰδίως ὅμως βραδύτερον, ὅταν μητέρες τινὲς ἔλαβον μέρος καὶ ἐκοψαν τοὺς ἀκεραίους πλακοῦντας καὶ διεμοίρασαν αὐτοὺς πανταχοῦ τὸ δειλινὸν γεῦμα ἐζωογονήθη καὶ ἀπεκατέστη θορυβωδέστερον, ἡ δὲ ὠραία συμμετρία τῆς τραπέζης διαταράχθη, ὡς εἰ εἶχε πνεύση δυνατὸς ἄνεμος. Τὸ πᾶν ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ, καὶ αἱ ἐκτεινόμεναι χεῖρες ἐκένον τὰ πινακία ὡς ἐξ ἐφόδου· αἱ δύο μικραὶ Βερθιέρου, ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Σοφία, ἐγελοῦσαν διὰ τὰ πινακία των, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον θέσει ἀπὸ ὅλα, γλυκύσματα, κρέμαν, πλακοῦντας καὶ καρπούς· αἱ πέντε δεσπούναι τοῦ Λαβασέρ διεμοίραζον τεμάχιον πλακοῦντος, ἐνῶ ἡ Βαλεντίνη, ὑπερήφανος διὰ τὰ δεκατέσσαρα αὐτῆς ἔτη, μετῆρχετο τὴν φρόνιμον κυρίαν, ἀσχολουμένη περισσότερον διὰ τοὺς παρακαθημένους. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λουκιανός, ὅπως κάμη

ἐπίδειξιν τῆς ἐπιτηδειότητός του, ἀπεπωμάτισε φιάλην καμπανίτου, τόσον ὅμως ἀδεξίως, ὥστε ἐδέησε νὰ χύσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κερασσοχόρου μεταξωτοῦ αὐτοῦ πανταλονίου ἢ το πρᾶξις δι' αὐτὸν δυσχερεστάτη.

— Σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ καταπιάνεσαι, ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, ὡς βλέπεις εἶναι ἰδική μου δουλειὰ νὰ τὰς ἐκπωματίζω.

Καὶ ἐκινήθη χαριέντως, μεγάλως δὲ τεροπομένη.

Ἄμα δ' ὁ ὑπηρέτης ἐπαρουσιάσθη, ἀφήρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ δοχεῖον τῆς σοκολάτας, καὶ ἀπελάμβανε παρὰδοξον ἠδονὴν νὰ πληροῖ ἢ ἰδία τὰ φιαλίδια μετὰ θαυμασίας ἐπιδεξιότητος· εἶτα διεμοίρασε τὰ παγωτὰ καὶ μελίκρατ'· τὸ πᾶν ἀνέτρεπεν, ὅπως περιποιηθῆ μικρὸν νήπιον, τὸ ὁποῖον ἐκ τύχης ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ, καὶ ἐνῶ διεμοίραζεν ἠρώτα τὰ μὲν καὶ τὰ δέ :

— Τί θέλεις ἐσύ, χονδρέ μου ; νὰ σοῦ δώσω ἓνα μπουρέκι ; περίμενε, ἀγάπη μου. Θὰ σοῦ φέρω καὶ πορτοκάλια· φάγετε, ἀνόητοι, ἔλεγε, φάγετε, θὰ χορέψετε κατόπιν.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, ἡσυχοτέρα, ἐπανελάμβανε ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήνωσιν ἡσύχους, καθ' ὅσον μόνοι των ἠθελον τὰ καταφέρει καλλίτερα. Ἐκ τινος γωνίας τοῦ θαλάμου ἡ Ἑλένη, μετὰ τινων κυριῶν, ἐγέλα ἐκ τοῦ θεάματος τῆς τραπέζης· ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσωπάκια, κατακόκκινα, ἐτραγάνιζον, μὲ τὰ ὠραῖα καὶ λευκὰ αὐτῶν δοντάκια· καὶ δὲν ὑπῆρχε τι νοστιμότερον ἀπὸ τοὺς παιδικούς αὐτῶν τρόπους, λίαν ἀνεπτυγμένους, τοὺς ὁποίους ἐλησμόνου ἐνίστε, ὡς ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας μερικῶν ἀκοινωνήτων· ἐλάμβανον τὰ ποτήρια δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἔπινον μέχρι πυθμένος· ἐρουπαίνοντο, ἐκηλίδουν τὰ φορέματά των ὁ θόρυβος ὅλοεν ἠύξανε καὶ τὰ τελευταῖα πινακία ἐξεκινούντο. Ἡ Ἰωάννα μάλιστα ἐχόρευεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός της ἀκούουσα νὰ παίζουν κανδρίλια ἐν τῇ παρακειμένη αἰθούσῃ· καὶ ὡς ἡ μήτηρ της ἐπλησίασε, μεμφομένη αὐτῆς, ὅτι ἔφαγε πολὺ,

— Ὅχι μαμά, εἶμαι πολὺ καλὰ σήμερον.

Ἄλλ' ἡ μουσικὴ παρώτρυνε καὶ ἄλλα ἀκόμη παιδία νὰ ἐγερθῶσιν· μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ τραπέζα ἀπεσκευάσθη, καὶ ἐντὸς ὀλίγου δὲν ἔμεινεν ἄλλος παρὰ εὐτραφὲς νήπιον, τὸ ὁποῖον ἐφάνετο νὰ περιγεῖται τὸ κλειδοκύμβαλον, φέρον μίαν πετσέταν εἰς τὸν λαιμόν, καὶ στηρίζον τὸν πώγωνά ἐπὶ τῆς ἐπιτραπέζιου ὀθόνης, τόσον ἦτο σχετικῶς χαμηλά, ἤνοιγε τοὺς ἐκπεπληγμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ ἐπλησίαζε τὸ στόμα, ἐκάστοτε, ὡσάν τις ἢ μήτηρ αὐτοῦ ἤθελε παρουσιάσει πρὸς αὐτὸν τὸ κοχλιάριον μὲ σοκολάταν· τὸ φιαλίδιον ἐν ἀκαρεῖ ἐξεκινώθη καὶ ἄφησε νὰ τοῦ καθαρῶν τὰ χεῖλη, καταπίνον πάντοτε, καὶ ἀνοῖγον τοὺς ὀφθαλμούς ὑπερμέτρως.

— Διάβολε ! Ἐσύ κάμνεις καλὰ, ἐπιθύρσειν ὁ Μαλινιώ παρατηρῶν αὐτὸ μετὰ ρεμβασμοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐγένετο καὶ ἡ διανομὴ τῶν ἐκπλήξεων· τὰ παιδία, ἀπερχόμενα τῆς τραπέζης, ἐλάμβανον ἕκαστον ἀνὰ ἓν μέγα ζαχαρικόν, περιτετυλιγμένον ἐντὸς κεχρυσωμένου χάρτου, οὗτινος ἐσπυδον νὰ σχίσωσι τὸ περιεχόμενον, σχιζόμενον δὲ αὐτοῦ, ἀνεύρισκον παιγνίδια διάφορα ὡς γιγαντώδεις κεκρυφάλους ἐκ λεπτοῦ χάρτου, διάφορα πτηνὰ καὶ χρυσαλίδας· ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν χαρὰ ἦτο διὰ τὰς τράκαις· ἐκάστη ἐκπληξίς περιεῖχε καὶ ἀπὸ μίαν τράκαν, τὴν ὁποίαν τὰ παιδία ἔριπτον μετὰ γενναιότητος, εὐχαριστούμενα ἐκ τοῦ κρότου, ἐνῶ αἱ δεσποσύναι, ἀφρακτον τοὺς ὀφθαλμούς ἐπανελάμβανουσαι αὐτὸ πολὺ συχνά. Ὑπῆρξαν δὲ στιγμαὶ κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἤκουε τις εἰμὴ τὸ ξηρὸν τράκ-τροῦκ τοιούτων πυροβολισμῶν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτου θορύβου τὰ παιδία ἐπανήρχοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐνῶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκρούεν ἀδιακόπως τὰς φιγούρας καδρίλιας. . .

— Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ φάγω ἓνα μπουρέκι, ἐπιθύρσειν

ἡ δεσποσύνη Αὐρηλία καθεζομένη πρὸ τῆς τραπέζης.

Τότε, πρὸ τῆς κενωθείσης τραπέζης, κεκαλυμμένης εἰσέτι σποράδην ἐκ τῶν ἀφθόνων ἐπιδείπνων, κυρίαί τινες ἔλαβον τὴν θέσιν των ἦσαν περὶ τὰς δέκα καὶ εἶχον συνετῶς καθήσει μὲ σκοπὸν νὰ φάγωσι· ἐφάνιντο ὅμως ὡς νὰ ἀνεμεινον καὶ τινα οἰκεῖον, καὶ τοιοῦτος ἐπαρουσιάσθη ὁ Μαλινιώ, ὅστις ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὰς περιποιηθῆ· ἐκένωσε λοιπὸν τὴν σοκολατιέραν, καὶ εὔρε τὸν πάτον τῶν φιαλῶν, κατώρθωσε μάλιστα νὰ προμηθευθῆ καὶ παγωτὰ· πλὴν μῶλην τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε νὰ φαίνεται περιποιητικὸς, πολὺ συχνὰ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἡ παρὰδοξος ἰδέα, τὴν ὁποίαν εἶχον συλλάβει, νὰ κλείσωσι τὰ παράθυρα.

— Ἀληθῶς, ἐπανελάμβανε, νομίζει τις ὅτι εὐρίσκεται εἰς κρύπτην.

Ἡ Ἑλένη ἴστατο ὀρθία, συνδιαλεγόμενη μετὰ τῆς κυρίας Δεβέρλου· ἡ τελευταῖα ἐπανήρχετο εἰς τὴν αἰθούσαν, καὶ ἡ Ἑλένη ἦτο διατεθειμένη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὅτε ἡσθάνθη ἑαυτὴν ἐλαφρῶς ἐγγιζομένην· ὁ ἰατρὸς ὅπισθεν αὐτῆς ἐγέλα· δὲν τὴν ἄφινεν.

— Δὲν θὰ λάβετε τίποτε ; ἠρώτησεν.

Καὶ ὑπὸ τὴν κοινὴν ταύτην φράσιν, ὑπέβαλε θερμὴν παράκλησιν, τόσον ζωηράν, ὥστε τῆς ἐπέφερε μεγίστην σύγχυσιν, ἐνόησε δὲ καλῶς ὅτι τῆς ὠμίλει περὶ ἄλλου τινὸς πράγματος· ἀληθῆς πρόκλησις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρξατο νὰ καταλαμβάνη καὶ τὴν ἰδέαν, ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης χαρᾶς, ἣτις τὴν ἐτάραττε.

Ὅλος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος κόσμος, χοροπηδῶν καὶ κραυγάζων, τὴν ἔκαμνε νὰ πυρέσῃ· καὶ μὲ τὰς παρειὰς ἐξημμέννας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς σπινθηροβολοῦντας κατ' ἀρχὰς ἠρήθη.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, δὲν θέλω τίποτε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐπέμενεν ἰσχυρογνωμόνως, ἀρκετὰ τεταραγμένη ὅπως ἀπαλλαγθῆ αὐτοῦ.

— Ἔστω, ἀπεκρίθη, ἄς πάρω ὀλίγον τσαί.

Ἐσπευσε καὶ τῆς ἔφερε τὸν κύαθον, πλὴν αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἔτρεμον, προδίδουσαι αὐτὸν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐκείνη ἔπιεν, ἐκάθητο πλησίον της, μὲ τὰ χεῖλη ἐξωδηκῶτα καὶ ὑποτρέμοντα, ὡς ἐκ τῆς ὁμολογίας, ἣτις ἀνήρχετο ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του. Τέλος συνέπτυξε τὸ φρέμα της, παρέδωκε πρὸς αὐτὸν τὸν κύαθον κενωθέντα καὶ ἐξῆλθεν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐτοποθέτει τὸ φιαλίδιον ἐπὶ τινος πινακοθήκης· οὕτω ἐγκατέλιπε αὐτὸν μόνον, ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μετὰ τῆς δεσποσύνης Αὐρηλίας, ἐχούσης τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ μασσᾷ βραδέως, καὶ νὰ ἐπιθεωρῇ μηχανικῶς τὰ πινακία.

Τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκρούετο δυνατὰ εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο ὁ χορὸς ἤρχισε νὰ λαμβάνη εὐάρεστον ἀστείότητα· ἐσχηματίζετο κύκλος πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἐχόρευεν ἡ Ἰωάννα μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ, ὁ μικρὸς μαρκήσιος ἐπελανθάνετο συχνάκις εἰς τὰς φιγούρας καὶ τότε μόνον ἐτήρει κανονικότητά τινα, ὡσάν τις ἤθελεν ὀδηγεῖ αὐτὸν ἡ Ἰωάννα· τότε μόνον καὶ αὐτὸς τὴν περιέβαλλε διὰ τοῦ βραχίονος ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ τὴν ἐγύριζεν. Ἡ Ἰωάννα ἐπληττε πολὺ νὰ βλέπῃ αὐτὸν νὰ τῆς συμπύσση τὸ φρέμα· μεθυσκομένη ὅμως καὶ ἡ ἰδία ἀπὸ χαρᾶν, ἔδραττεν αὐτὸν μεθ' ὀρμῆς, ὡς νὰ τὸν ἀφήρπαζεν ἐκ τοῦ ἐδάφους, καὶ τὸ ἐκ λευκοῦ ὀλοσθρικοῦ, διαπεποιικιλμένον ἐξ ἀνοδοσμῶν ἐνδυμὰ του, ἐσυμφύρετο πρὸς τὴν χρυσοκέντητον ἐξ ἀνθέων καὶ πτηνῶν ἐσθῆτα αὐτῆς· καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀγαλμάτια, τῆς γηραιᾶς Σαξωνίας, ἐλάμβανον τὴν χάριν, καὶ τὴν ἀπεικόνισιν συμπλέγματος θαυμασίου.

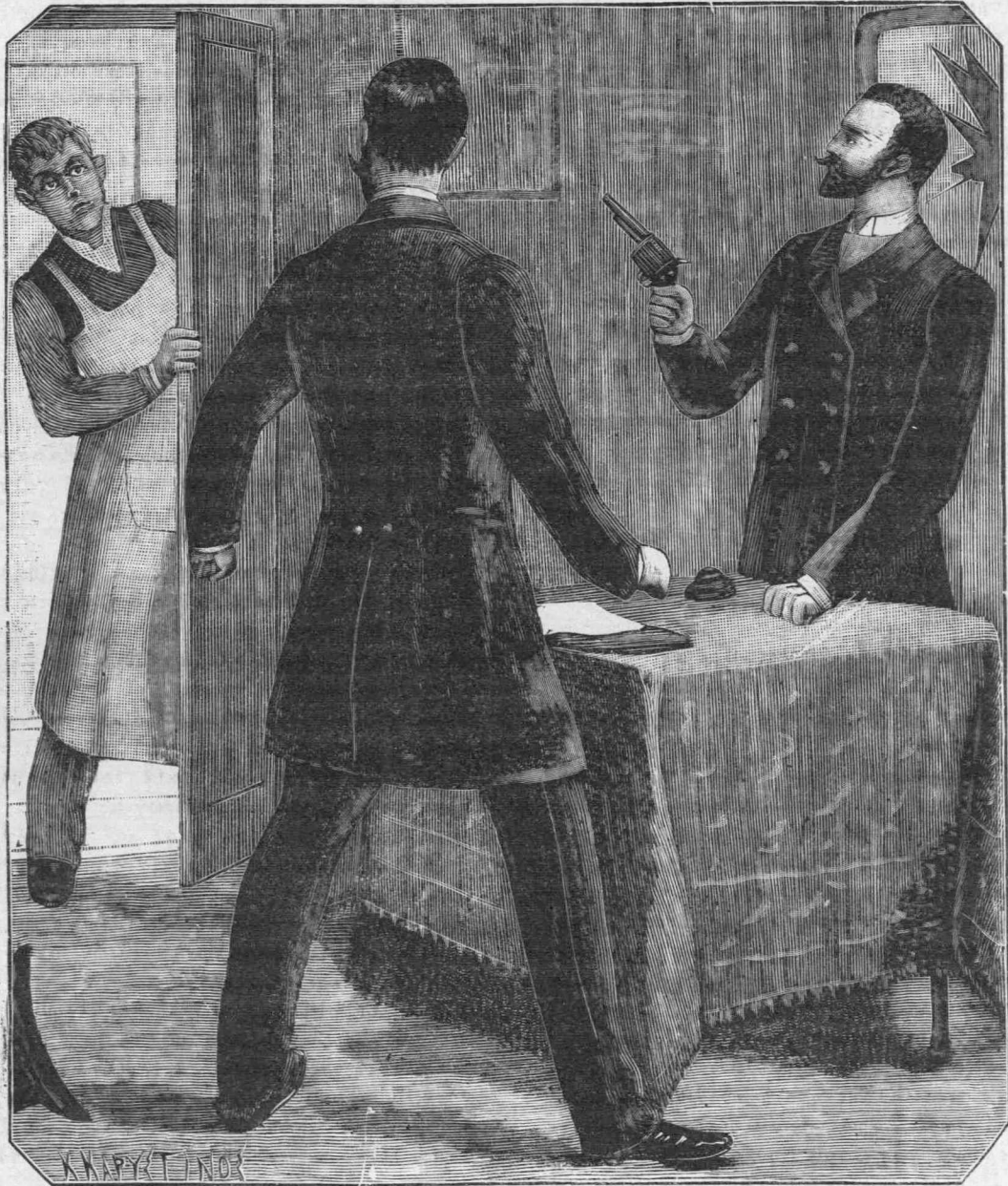
[Ἐπεὶ συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἰατροῦ.

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Έκράτουν τὸ ὄπλον, ὅτε ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου εἰσῆλθεν.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω σήμερα περὶ αὐτῆς. Εἶχον, ὡς σοὶ εἶπον, ἐπιφυλάξει τὴν συγκατάνευσίν μου. Σήμερα, κατόπιν ὀρίμου σκέψεως, ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὴν συγκατάθεσιν αὐτὴν· καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπικυρωθῇ καὶ μὲ τὴν ἰδικὴν σου.

— Μὴ ἐλπίζετε, πάτερ μου! εἶπε ζωηρῶς καὶ καθαρῶς ἡ Λουκία.

— Δὲν σὰς ἐπιτρέπω, Λουκία, νὰ μοὶ ἀποτεινῆτε ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐζήτησα. Σὰς παρακαλῶ νὰ λάβητε τοῦλάχιστον καιρὸν νὰ σταθμίσητε καὶ νὰ σκεφθῆτε, ὡς ἀρμόζει εἰς κόρην τῆς θέσεώς σου, τὴν θέλησιν καὶ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν τοῦ πατρός σου.

Ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἀπήγγειλε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τοῦ

δεσποτικοῦ καὶ ὑπερηφάνου ἐκείνου ὕφους, ὅπερ ἔκαμπε πάντοτε τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον· ἀλλ' ἔμελλε νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα σφόδρα διαφέρουσαν τῆς μητρός.

— Δυποῦμαι, πάτερ μου, εἶπε δι' ὕφους γαληνιαίου καὶ σοβαροῦ, ὅτι ὑπεσχέθητε, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆτε τὸ αἰσθημά μου. Ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη διὰ νὰ ἐπανορθώσω ἐν σφάλμα, νὰ σὰς διακηρύξω ὅτι τὸ αἰσθημα αὐτὸ δὲν θὰ μεταβληθῇ. Ποτὲ δὲν θὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον δὲ Μοζιρόν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἠγέρθη καὶ διὰ παρωργισμένης φωνῆς, ἦν προσεπάθει νὰ καταστείλῃ,

— Κόρη μου, εἶπεν, ἄς σταματήσωμεν ἐδῶ διὰ σήμερα. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἔκαμον διακοίνωσιν καὶ οὐχὶ ἐρώτησιν. Δὲν δέχομαι ἀπάντησιν εἰς ἐρώτησιν, τὴν ὁ-

ποῖαν δὲν ἔθεσα. Θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν συνομιλίαν αὐτὴν εἰς κατάλληλον τόπον καὶ χρόνον. Ἄλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ λόγος τοῦ πατρὸς θὰ ἐξασθενίσῃ ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς του, ἔχε ὡς βέβαιον — αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία λέξις μου — ὅτι θὰ κάμω νὰ σεβασθῆς τὸ δικαίωμά μου καὶ ὅτι θὰ νυμφευθῆς τὸν κύριον δὲ Μοζιρόν.

— Μείνατε βέβαιος, εἶπεν ἡ Λουκία, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐπρωτίμων τὸν θάνατον.

Προσέκλινε δὲ καὶ ἐξήλθεν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, σφόδρα ὠργισμένος, ἀνέβη πάραυτα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βάλδας, ἥτις ἀνέμενε αὐτὸν καὶ ἔλαβεν αὐτὴν κατ' ἰδίαν, ὅπως εἶπῃ αὐτῇ τὴν συμβῆσαν σύντομον καὶ ζωηρὰν σκηνήν.

— Θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ὑποχωρήσῃ! εἶπεν ἀπειλητικῶς. Θὰ ἴδωμεν, — ἐν Ἐστουρβίλλῃ!

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐξήλθεν.

Ἡ Ἀγγελίνα, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶχεν ἐνήμερον τῶν συμβησομένων κάτω, ἐπλησίασε μετ' ἀγωνίας. Ἡ Βάλδα εἶπεν αὐτῇ τὰ πάντα.

— Βλέπεις, μητέρα, ὅτι εἶχον δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα. Οὐδέποτε ἡ Λουκία θὰ νυμφευθῇ τὸν κύριον δὲ Μοζιρόν!

— Ναί, ναί, ἐπανάλαβεν ἡ Βάλδα, εἶπεν ὅτι θὰ ἐπρωτίμα μάλλον τὸν θάνατον!

Ἡ Ἀγγελίνα παρετήρησε φρίσσουσα ὅτι ἡ μήτηρ τῆς ἐμειδία παραδόξως ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς λόγους τούτους, καὶ εἰς τὸ ὕφος αὐτῆς διεωρᾶτο μάλλον εὐαρέσκεια ἢ φρίκη.

ΑΒ'

Διασκεδάσεις ἐν τῇ ἐπαύλει.

Αἱ διασκεδάσεις ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Ἐστουρβίλλης ἤρξαντο ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

Οὐδὲν σπουδαῖον ἐπεισώδιον ἀνεφύη εἰσέτι, καὶ ἐν τούτοις τὰ πράγματα εἶχον βαδίσει διὰ βραδείας, ἀλλ' ἀδιαλείπτου προόδου, ἥτις κατετάραττε καὶ ὤθει εἰς ἀπελπισμὸν τὴν Λουκίαν.

Ἦπῃρχε μεγάλη κίνησις ἐν τῇ ἐπαύλει, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ συνερχόμενοι ἦσαν ἤδη ἱκανῶς πολυπληθεῖς ἦσαν δ' οὗτοι ἀρχαῖοι φίλοι τῆς οἰκογενείας, ἄλλοι πολιτικοί, ἄλλοι οἰκονομολόγοι, ὠραῖαι τινὲς γυναῖκες καὶ δύο ἢ τρεῖς κομψαὶ νεάνιδες. Ὁ ὑποκόμης, ὁ διευθυντὴς τοῦ κοτιλιόν, ἦτο ἐκ τῶν πρώτων προσκεκλημένων. Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Μοζιρόν ἀφίκοντο ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν.

Ἡ ἐπαυλις τῆς Ἐστουρβίλλης ἦτο ἡ αὐτὴ ἐπαυλις, εἰς ἣν ἡ Λουκία εἶχε ζητήσῃ παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς νὰ μεταβῶσιν ὅπως διέλθωσι μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν. Ἦτο δὲ ὠραῖον κτῆμα τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, καὶ ἀπενεμήθη, κατὰ τὴν διανομήν, εἰς τὴν Λουκίαν· ἀλλ' ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἐπεκαρπούτο αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος ἢ μέχρι τῆς συζεύξεως τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἡ ἰδιοκτησία αὕτη ἄλλως τε ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἐκποιούμενα ἤθελον προσενέγκει τὰ κεφάλαια εἰς τὴν μεγάλην ἐπιχείρησιν, καὶ ἦτο πιθανῶς ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν ἤρχοντο αὐτόσε· ἤπῃρχε μάλιστα μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἐποφθαλμιῶν ἀγοραστῆς.

Ἡ ἐπαυλις, ὠκοδομημένη ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΒ', ἐστερεῖτο ρυθμοῦ καὶ ἦτο μετρίως ἀρχιτεκτονικῆς· ἀλλ' ἦτο εὐρύχωρος καὶ καλῶς διηυθετημένη ἐσωτερικῶς. Εἶχε τρία—κοντα καλὰ δωμάτια, χωρὶς νὰ ὑπολογισθῶσι τὰ ἐνδιατήματα τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Ἀγγελίνα ἐπεθύμει νὰ γειτνιαζῇ τὸ δωμάτιον αὐτῆς εἰς τὸ τῆς Λουκίας· ἀλλ' ἡ Βάλδα ἐπέμεινε νὰ ἔχη πλησίον αὐτῆς τὴν θυγατέρα τῆς. Ἡ Λουκία ἐγκατεστάθη,

ὡς ἐν Παρισίους, πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς· τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, συνεκοινωνεὶ μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας αἰθούσης τοῦ κ. Δὲ Σερζύ.

Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμασίος καὶ ἐπέτρεπε τὰς ἐκδρομὰς, τοὺς περιπάτους καὶ τὰ ἐπὶ τῆς χλόης γέυματα. Ὁ παρὰδεισος ἦτο λίαν ἐκτεταμένος καὶ πλήρης θήρας τοσοῦτον, ὥστε, καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν κυνηγιῶν, ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἠδύνατο, χωρὶς νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτοῦ, νὰ θηρεύῃ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μετὰ τῶν φίλων του.

Μέχρις ὅτου φθάσει ὁ καιρὸς τοῦ δοθησομένου χοροῦ ἠτοσχεδιάζον πρὸς διασκεδάσιν διαφόρους εὐθυμίας καὶ συναυλίας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐπαύλει, τῆς Ἐστουρβίλλης.

Ὅταν λέγωμεν ἠθύμουν καὶ διεσκεδάζον, ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν προσκεκλημένων καὶ τῶν ἀδιαφόρων· διότι μεταξὺ πασῶν τούτων τῶν ἡδονῶν, ὑπῆρχον ἐκεῖ πλείονες τῆς μίας καρδίαι πάσχουσαι ἐκ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πικριῶν αὐτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ κ. Δὲ Σερζύ δὲν εἶχεν εἰσέτι παρουσιάσει ἐπισήμως τὸν κ. Δὲ Μοζιρόν ὡς τὸν μέλλοντα γαμβρὸν αὐτοῦ· ἡ Βάλδα ἐπενόησεν, ἢ μάλλον, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐπινοήσῃ τι καλλίτερον· ἀνήγγελλε τὸν προσεχῆ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Μοζιρόν γάμον ἐνὶ ἐκάστῳ ἰδιαιτέρως· καὶ ὁ Μοζιρόν ἐδικαιοῦτο νὰ ἦνε ἀκριτόμυθος, ὅσον τὸ ἐφ' ἑαυτῷ, ἀπέναντι τῶν φίλων του.

Τοῦτο ἦτο διὰ τὸν Λουκιανὸν καὶ μάλιστα διὰ τὴν Λουκίαν βάσανος ἀνυπόφορος. Ἐκαστος ἐνόμιζεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὁμιλήσῃ αὐτοῖς περὶ τοῦ γάμου μετὰ πλήθους συγχαρητηρίων. Τί νὰ ἀπαντήσῃ τις εἰς τοὺς φιλόφρονας τούτους;

— Εἶνε ἀκόμη πολὺ μακράν. Ἡ εἰδησις δὲν εἶνε ἀκριβής... Μὴ πιστεύετε εἰς τὰ θρυλήματα ταῦτα! . . .

Ἄλλὰ πῶς, ἀφ' οὗ ἐπληροφοροῦντο τὴν εἰδησιν ταύτην παρὰ τοῦ κ. Δὲ Σερζύ, ἀφ' οὗ τὸ θρύλημα τοῦτο προήρχετο ἀπὸ τῆς Βάλδας καὶ τοῦ Μοζιρόν, οἱ φίλοι καὶ κινδυνεύοντες νὰ ἐκληθῶσιν ἀδιάκριτοι οὐδεμίαν πίστιν ἔδιδον εἰς τὰς ἀρνήσεις τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ Λουκία ἐφέρετο πρὸς τὸν Μοζιρόν μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀγερωχίας, ἅτινες περιώριζον ὀλίγον τὰ ὄρια τῆς προπετείας καὶ τῆς περιφρονήσεως.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Λουκιανὸς οὐδέποτε προσηγόρευεν αὐτόν, οὐδέποτε ἀπηύθυνεν αὐτῷ τὸν λόγον. Ἄλλ' αἱ ἀφιλοφροσύναι αὐταὶ ἐξελαμβάνοντο ὡς ἐνδείξεις οἰκειότητος καὶ οἰκογενειακῶν σχέσεων μετ' ἀνθρώπου, ὅστις ἦτο ἤδη μέλος τῆς οἰκογενείας.

«Ὅλοι οἱ Παρίσιοι» λοιπὸν εἶχον ἤδη πληροφορηθῆ περὶ τοῦ προσεχοῦς γάμου τοῦ κ. μαρκησίου Δὲ Μοζιρόν καὶ τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζύ, καὶ οἱ ῥέπορτερ τῶν ἀγοραίων φύλλων, ἅτινα, δίκην ἀμανιτῶν, ἀνεφύοντο ἐπὶ τῆς μοναρχίας, ὁμίλουν περὶ αὐτοῦ οὐχὶ δι' ὑποκεκρυμμένων λέξεων ἐν ταῖς περὶ τῶν ἑορτῶν τῆς ἐπαύλει τῆς Ἐστουρβίλλης ἀφηγήσεσιν αὐτῶν.

Ἀνυπομόνει μέχρι παραφορᾶς ὡς ἐκ τῶν ψευδῶν τούτων φλυαριῶν ὁ Λουκιανός.

— Θὰ ἀναστατώσω πάντας, ἔλεγεν.

Καὶ ὁ Ροβέρτος μετὰ πολλοὺς μόχθους κατῴρθου νὰ συγχαρῆ αὐτόν.

Ἄλλως τε, ὁ Ροβέρτος δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἦνε πάντοτε ἐκεῖ.

Δις προσεκληθῆ κατεπειγόντως εἰς Παρισίους, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ πάραυτα. Κατ' εὐτυχίαν, ὁ σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου δὲν ἦτο μακράν· ἔδαπάνη δὲ τέσσαρας ὥρας, καί, ἐπωφελοῦμενος ἐκ τῶν νυκτερινῶν ἀμαξοστοιχιῶν, οὐδέποτε ὀλόκληρον ἡμέραν ἔμενεν ἐκτός.

Ἐλαβε μάλιστα τὴν εὐκαιρίαν, κατὰ τὴν δευτέραν ἀπουσίαν αὐτοῦ, νὰ διατρέψῃ μίαν ὥραν ἐν Μάντη καὶ νὰ ἴδῃ τὴν Ὀκταβίαν, ἥς ἡ ὑγίεια ἐκρατύνθη, καὶ τὴν ὁποίαν εὖρε γαλήνιον καὶ εὐτυχῆ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Ὁ Ροβέρτος οὐχ ἦτον δὲν ἦτο ἡσυχος μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἐστουρβίλλην ἐπανόδου αὐτοῦ, ἔνθα παρετήρησε συγχρόνως μεγάλην διαφορὰν μεταξύ τοῦ Λουκιανού καὶ τῆς Βάλδας.

Τῷ ὄντι, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Βάλδα, οἵτινες εὗρισκοντο νῦν ἐγγὺς κατὰ πρόσωπον ἀλλήλων, ἦσαν οἱ δύο ἀληθεῖς ἀνταγωνισταὶ τῆς περιπελεγμένης ὑποθέσεως· ἡ Βάλδα διεξάγουσα πάντα, οὐδόλως φαινόμενη ὅτι ἀναμιγνύεται εἰς τίποτε· ὁ Ροβέρτος κατ' ἐπιφάνειαν περιποιητικὸς μόνον εἰς τὸν κ. Δὲ Σερζύ καὶ εἰς τὸν Μοζιρόν, ἀλλὰ διὰ μέσου αὐτῶν ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῆς Βάλδας.

Ἡ Βάλδα ἦτο πάντοτε διὰ τὸν Ροβέρτον ὑπερβολικῶς χαρίεσσα, ἀλλ' αὐτός, καίτοι ἠγωνίζετο, δὲν ἠδύνατο ὁμῶς, μένων καθ' ὅλα περιποιητικὸς, νὰ κρατήσῃ τῆς ψυχρότητος ἐκυτοῦ, καὶ νὰ ἦνε, εἰ μὴ σοβαρὸς, σπουδαῖος.

Ἡ Ἀγγελίνα ἐνόει πάντα ταῦτα καὶ σφόδρα ὑπέφερεν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν.

Τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ἂν καὶ ἦτο τοσοῦτον ἀνήσυχον, ἦτο ἐν τοσοῦτῳ ἀρκετὰ εὐχαρι.

Ἐβλεπε τότε τὸν Ροβέρτον καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὄραν! Καί, ἐπειδὴ ὁ Ροβέρτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναβαίῃν λίαν συχνὰ καὶ λίαν προθύμως πλησίον ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα, ἔμενε πολλάκις μᾶλλον παρὰ τῇ Ἀγγελίνα ἢ τῇ Λουκίᾳ.

Ἡ Ἀγγελίνα δι' αὐτὴν ἦτο ἡ μικρὰ σύμμαχος τοῦ ὀμίλει αὐτῇ μετὰ φιλίας καὶ γλυκύτητος ἀδελφικῆς· συνεχόρευεν αὐτῇ εὐηρεστεῖτο νὰ συνομιλῇ ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτῆς, διασκεδάζων διὰ τῆς παιδικῆς αὐτῆς φλυαρίας, τερπόμενος ἐκ τῆς πρὸς τὴν Λουκίαν ἀφοσιώσεώς της.

Ἡ Ἀγγελίνα ἔζη οὕτω ἐν τῷ πυρετῷ καὶ τῷ ὄνειροπολήματι, ὡς ἐν παραδείσῳ, διαπερασθέντι ὑπὸ τῆς κολάσεως.

ΑΓ'

Ἡ μήτηρ διαφωτίζει τὴν θυγατέρα.

Ἡ Βάλδα παρετήρει τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἐνίοτε νύχτα-ριστημένην καὶ ἄλλοτε ἐστενοχωρημένην.

Ἐσπέραν τινὰ εἶπεν ἀτενῶς προσβλέψουσα αὐτὴν :

— Εἶσαι ἀρκετὰ εὐτυχῆς, προσφιλεστάτη μου ;

— Ναί, ἀρκετὰ εὐτυχῆς !

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Βάλδα, πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν.

— Ὡ ! δὲν θέλω ἄλλο καλλίτερον ! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

Ἡ Βάλδα ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἀφοῦ διὰ τῶν φιλημάτων ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της,

— Ἀγγελίνα μου, τῇ εἶπεν, εἶσαι εὐτυχῆς, καὶ συγχρόνως ὑποφέρεις. Δὲν ἐννοῶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς εὐτυχίας. Θέλω πάντοτε νὰ χαίρης καὶ νὰ μὴ λυπῆσαι. Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον σὲ λυπεῖ ; Καὶ πρῶτον γνωρίζεις καλῶς τὸν ἑαυτὸν σου ;

— Πιστεύω ὅτι γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Ἀγγελίνα. Ὁ κύριος Ροβέρτος, ὅστις εἶνε καλὸς καὶ τόσο ἐνοῦκὸς πρὸς ἐμέ, σοὶ ὀμιλεῖ μεθ' ὕφους φιλοφρονητικοῦ, εἰς τὸ ὅποιον διαβλέπω τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ξηρότητα. Διατί αὐτό ; Δὲν ἀγαπῶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀγαπῶσι τὴν μητέρα μου. Αὐτὸ ἀναμφιβόλως συμβαίνει, διότι σκέπτεται ὅτι σὺ ἐνοεῖς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν καὶ εἶσαι κατὰ συνέπειαν ἐναντία καὶ ἐχθρὰ εἰς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ. Φοβοῦμαι μήπως ἔχεις δίκαιον νὰ σκέπτεται τὸ τοιοῦτον, καὶ αὐτὸ μὲ θλίβει.

— Διότι σκέπτεσαι ἄρα γε τὴν τόσο ὀλίγην συμπάθειαν, τὴν ὁποῖαν τρέφει πρὸς ἐμέ, εἶπεν ἡ Βάλδα σείουσα τὴν κεφαλὴν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀγαπητῇ μου, ἡ ἀπομάκρυνσις, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ ἔχῃ πρὸς ἐμέ, δὲν ἠμποδίζεν αὐτόν, δόξα τῷ Θεῷ, νὰ ἔχῃ διὰ σὲ καὶ νὰ σοὶ δεικνύῃ πολλὴν φιλίαν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ζητῶ παρ'

αὐτοῦ πλείοτερον. Ἄν κατόπιν αἱ προβλέψεις καὶ αἱ εὐχαίμου ἐπαληθεύσωσιν, ἂν μίαν ἡμέραν αἰσθανθῇ διὰ σὲ αἰσθημα τρυφερώτερον... — Ἄφες με νὰ τελειώσω ! — ποτέ, σοὶ τὸ λέγω, ἡ παρουσία μου καὶ τὸ πρόσωπόν μου, δὲν θὰ γίνουσι ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς μου. Ἡ εὐτυχία αὕτη εἶνε ὁ μόνος μου σκοπός, ὁ μόνος λόγος, διὰ τὸν ὅποιον ζῶ· καὶ καθ' ἡν ἡμέραν θὰ ἠνώχλου αὐτήν. οὐδόλως θὰ μὲ ἔμελλε, καὶ πάλιν σοὶ ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἀφανισθῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου.

Ἡ Ἀγγελίνα περιεπτύξατο εἰς τοὺς βραχίονας αὐτῆς τὴν μητέρα της μετὰ τρόμου.

— Ἄ ! ἀνέκραξε, μὴ ἐπανέρχου, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὰς σκοτεινὰς αὐτὰς ἰδέας ! βλέπεις κάλλιστα ὅτι ἀντὶ νὰ μὲ ἐγκαρδιόνης, ἀπ' ἐναντίας μὲ καταλυπεῖς καὶ μὲ τρομάζεις.

Καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἔλεγε φρικίῳσα :

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ μήτηρ μου φυλάττει τὸ δηλητήριο ἐκεῖνο !

Ἡ Βάλδα ἐπανελάβε μειδιῶσα :

— Μείνε ἡσυχος, μικρὰ δειλή ! δὲν θὰ γείνη ἀνάγκη νὰ φθάσῃ τις εἰς τὰ ἔσχατα αὐτὰ ὄρια. Πρὸς τὸ παρὸν, βεβαίως ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πράξω τί, εἴτε ὑπὲρ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, εἴτε κατ' αὐτοῦ, εἴτε ὑπὲρ τοῦ κυρίου Ροβέρτου ἢ ἐναντίον αὐτοῦ. Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ εἶνε τοῦ λοιποῦ προσωπικῶς ὑποχρεωμένος. Ἐπεθύμουν νὰ τὸν πείσω νὰ μεταβάλλῃ ἰδέαν, ὅσον ἡ ἐπιρροή μου ἴσχυε, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ μετέβαλλε γνώμην, ἂν ἠδύνατο νὰ ἀποσύρῃ τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἡ ἀνάγκη θὰ ἦτο ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς του, θὰ γείνη λοιπὸν ἀνάγκη, ὥστε ἡ Λουκία νὰ συγκατανεύσῃ νὰ νυμφευθῇ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν.

— Καὶ ἂν δὲν συγκατανεύσῃ ; Ἄν προτιμήσῃ μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ ; Τὸ εἶπεν ἡ ἰδία, τὸ ἐνθυμείσαι ;

— Ναί, βεβαίως, τὸ ἐνθυμοῦμαι· καὶ τὸ ἐνθυμίζω πάντοτε εἰς τὸν κύριον Δὲ Σερζύ, καὶ τὸ εἶπον εἰς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν. Ἐμειδιάσαν δὲ διὰ τοῦτο. Οἱ ἄνδρες πολὺ ὀλίγην πίστιν δίδουσι εἰς τὰς ἀπειλὰς αὐτὰς τοῦ ἀπελπισμοῦ. Ἐνίοτε ὁμῶς αὐταὶ εἶνε σπουδαιόταται. Ἴσως θὰ πράξῃς καλῶς ἂν εἰδοποιήσῃς τὸν Λουκιανὸν καὶ τὸν κύριον Ροβέρτον... — Ἄλλ' ὅσον δι' ἐμέ, καὶ ἂν ἀκόμη, ἐπαναλαμβάνω, ἐδοκίμαζον νὰ συνδράμω τὴν Λουκίαν, δὲν θὰ ἠδυνάμην πλέον.

— Καὶ εἶπέ μοι, θὰ τὸ ἔκαμνες ἂν ἠδύνασο ;

— Ὅθι ἦμαι εἰλικρινῆς, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα μετὰ τινὰ δισταγμόν· ὄχι, δὲν θὰ τὸ ἔκαμνον. Μεταξὺ τῆς Λουκίας καὶ τῆς θυγατρὸς μου, ἡ ἐκλογή μου δὲν δύναται νὰ ἀμφιταλαντευθῇ.

— Ἐ ! δὲν ὑπάρχει ζήτημα πάλης μεταξύ τῆς Λουκίας καὶ ἐμοῦ.

— Διὰ σὲ, ὄχι· δι' ἐμέ, ναί... Ἀλλὰ μόνον δι' ἐμέ ὀμιλεῖς, ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον καὶ δι' ἐσέ. Ταλαίπωρόν μου τέκνον ! ἀγνοεῖς τὴν ἰδίαν σου καρδίαν. Εἶμαι μήτηρ σου, ἐγὼ ὀφείλω νὰ σοὶ γνωρίσω αὐτήν· θέλεις νὰ δοκιμάσωμεν νὰ ἀναγνώσωμεν εἰς αὐτὴν ὁμοῦ ;

— Μάλιστα, προθύμως ! εἶπεν ἀποφασιστικῶς ἡ Ἀγγελίνα.

— Ὑπόθεσε, ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα, ὅτι δύνασαι νὰ διευθύνῃς τὰ συμβαίνοντα κατὰ βούλησιν, τί θὰ ἔκαμνες ;

— Ἀπλοστάτον, εἶπε πάραυτα ἡ Ἀγγελίνα, ὑψοῦσα ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρὸν αὐτῆς βλέμμα· θὰ ἔκαμνον ὥστε ὁ Ροβέρτος νὰ δυνηθῇ εὐθὺς νὰ νυμφευθῇ τὴν Λουκίαν.

— Ἄ ! ἀγαπητὲ ἄγγελε ! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα, πόσον ἀξίζεις νὰ ἦσαι εὐτυχῆς πάντοτε ! Ἀλλὰ ἄς προχωρήσωμεν μέχρι τέλους. Ἴδου ἡ εὐχή σου ἐξεπληρώθη, ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Λουκία συνεζεύχθησαν· ἀγαπῶνται ἐλευ-

θέρως, εἶνε εὐτυχεῖς, χαίρεις διὰ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν...

Τί ἐξάγεται διὰ σέ ὠφέλιμον;

— Δι' ἐμέ; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα διὰ φωνῆς ὀλίγον σταθερᾶς· ἀπ' οὗ θὰ ᾔην ἐκεῖνοι εὐτυχεῖς, θὰ ᾔμαι καὶ ἐγώ.

— Καλῶς! ἡ ὄρα καὶ διὰ σέ ἐφθασε, δὲν εἶνε ἀληθές, θὰ νυμφευθῆς;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Ποτέ; καὶ διὰ τί;

— Πρῶτον εἰς τὴν θέσιν μου, ποῖος θὰ ἡγάπα ἐμέ;

Τίς θὰ μὲ ἐνυμφέυετο;

— Δὲν προσέχεις, προσφιλῆς μικρὰ μου, ἐπανελάβε θλιβερῶς ἡ Βάλδα, καὶ μοι εἶπες λόγον λίαν σκληρόν.

— Ἄ! εἶνε ἐν τούτοις ἀληθές! καὶ ἄδικον καὶ ψευδές! συγχώρησόν με! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα ἐναγκαλιζομένη ἐπανελημμένως τὴν μητέρα της. Μήπως δὲν εἶπες ὅτι θὰ ἔχης τὴν δύναμιν νὰ μὲ καταστήσης εὐτυχῆ, πλουσίαν, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔχεις εἰς ἐμέ πλήρη ἐμπιστοσύνην; Ναί, κρατεῖς βεβαίως τὴν ὑπόσχεσίν σου. Ἄλλ' ἐγώ, βλέπεις, ἐγὼ δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ. Ὅχι! δὲν θὰ σέ ἀφήσω, θὰ μείνω πλησίον σου, καθ' ὄλην μου τὴν ζωὴν. Ἄ! μήπως δὲν εἶνε δυνατόν κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ᾔμαι εὐτυχῆς!

— Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶσαι τόσο ὠχρὰ! διὰ τοῦτο λοιπὸν τρέμεις πάντοτε! διὰ τοῦτο λοιπὸν μόλις δύνασαι νὰ συγκρατῆς τὰ δάκρυά σου! Μόνη ἡ ψυχρότης τοῦ δόκτορος Ροβέρτου δὲν ἦτο ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὑπέφερες. Ἦτο καὶ ἄλλη αἰτία καὶ δι' αὐτὸ κατὰ πᾶσαν ὄραν ἔκλαιες... καὶ αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν ἀκόμη κλαίεις.

— Ναί, βέβαια, κλαίω· ναί, ὑποφέρω! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα καταθρεγομένη ὑπὸ δακρύων. Ἄγνοῶ διὰ τί. Δὲν βλέπω τὸν λόγον. Ἄγνοῶ εἰς τί ν' ἀποδώσω ὅ,τι δοκιμάζω· ἀλλ' ὅ,τι ὑποφέρω εἶνε φοβερόν.

— Καὶ λοιπὸν τί θὰ συμβῆ, ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ Βάλδα, ἂν δὲν ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν λύπην σου γλυκεῖα ἐλπίς; Τί θὰ συνέβαινε, ἂν ἤδη ἡ Λουκία ἦτο σύζυγος τοῦ Ροβέρτου;

— Πιστεύεις; Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο κακὸν δι' ἐμέ! θὰ ἦτο ἀναξιοπρεπές! Ἄ! θὰ κατορθώσω μέχρι τέλους νὰ νικήσω τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν!

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσης μέχρι τέλους! καὶ ὅσα τότε ὑποφέρεις εἶνε τίποτε ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὁποῖα βραδύτερον θὰ ὑποστής.

— Πιστεύεις; ἐπανελάβεν ἡ Ἀγγελίνα ἀλλόφρων. ὦ! ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ ἀνυπόφορον! Καὶ θὰ διαρκέσῃ ἄρα γε πολὺ;

— Καθ' ὄλην σου τὴν ζωὴν, ἀξιολάτρευτε ἀγγελέ μου! καθ' ὄλην σου τὴν ζωὴν, θὰ ζῆς ζωὴν ζηλοτυπίας, ἀγωνίας καὶ βασάνων!

— Πιστεύεις;... εἶπε διὰ τρίτην φοράν ἡ Ἀγγελίνα, κρατοῦσα τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν αὐτῆς.

— Πιστεύω, βλέπω, εἶμαι βεβαία. Καὶ ἂν παρατηρήσης εἰς τὴν κατασπαρχαμένην καρδίαν σου, θὰ ἀναγνώσης ὅτι δὲν ἀπατώμαι.

— Ναί, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα κατηφῆς καὶ μετ' ὀφθαλμῶν ἀτενῶν, ἀρχίζω τῷ ὄντι νὰ πιστεύω.

— Καὶ ἰδοὺ διὰ τί, ἐπανελάβεν ἡ Βάλδα, καὶ ἂν ἀκόμη ἡδυνάμην νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, δὲν θὰ ἀνθιστάμην ποσῶς. Ὄφείλεις τώρα νὰ τὸ ἐννοήσης καλῶς, ἀλλ' οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ πλέον ἔχομεν, καὶ μάλιστα σύ, νὰ ἀναμιχθῶμεν εἰς τίποτε. Εἶσαι ἐκτὸς τῶν συμβαινόντων. Ἄν κατὰ τι συνέπραξες εἰς τὰ γενόμενα, αὐτὸ ἔγεινεν ἐν τῇ ιδέᾳ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως. Ἄς ἀφήσωμεν νὰ βαδίσωσι τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν διεύθυνσιν. Ἐννοεῖς, δὲν εἶνε ἀληθές; ἀκούεις;

— Ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, ὅτι ἀντὶ μόνης τῆς ζωῆς

τῆς μητρὸς μου ἢ τῆς φίλης μου εἶνε δυνατόν νὰ γείνω ποτὲ εὐτυχῆς.

— ὦ! μεγαλοποιεῖς τὰ πράγματα! ὄχι! ὄχι! ἡ εὐτυχία σου δὲν θὰ στοιχίσῃ τόσο ἀκριβὰ.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ἡ Ἀγγελίνα διὰ τῆς αὐτῆς σοβαρᾶς καὶ θλιβερᾶς φωνῆς, ἄς ἀφήσωμεν, ὡς εἶπες, τὰ πράγματα νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν πορείαν.

ΛΔ'

Ἡ ἀξία μεᾶς προικός.

Ἡ Βάλδα εἶπεν ἀλήθειαν· οὐδένα τῶν τροχῶν τοῦ μηχανισμοῦ, ὃν αὐτὴ ἔθετο εἰς κίνησιν, ἠδύνατο νὰ ἀναχαιτίσῃ νῦν. Περιορίζετο νὰ ἐπαγρυπνῆ, ἐτοιμῆ, κατὰ τὸ αἰλουροειδὲς ἔθος αὐτῆς, νὰ ὠθήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον τὰ γινόμενα, ὅπως ἀποτελειώσῃ πάντα δι' αἰφνιδίου κτυπήματος.

Ὁ Μοζιρόν ἔλαβεν αὐτὴν κατ' ἰδίαν, ὅπως παραπονεθῆ αὐτῇ διὰ τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ συμπεριφορὰν τοῦ Λουκιανοῦ.

— Πολὺ ὀλίγον μὲ μέλει ὅτι ὁ κύριος Λουκιανὸς Δὲ Σερζύ, τῇ εἶπε, μὲ βλέπει μετ' ἀδιαφορίας καὶ φέρεται πρὸς ἐμέ ὡς ἀγνωστος. Ἄλλ' ὅ,τι εἶνε δύσκολον νὰ ὑποφέρω, εἶνε ὅτι μὲ περιφρονεῖ. Τὸ πρῶτ' αὐτό, ἐνώπιον δέκα προσώπων, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνέβαινε ἐπὶ τοῦ ἴππου διὰ περίπατον εἰς τὸ δάσος, ἐπεχείρησα νὰ τῷ εἶπω ὀλίγας λέξεις — διότι, μάρτυς μου ὁ Θεός, ἀποφεύγω τὰς περιστάσεις αὐτάς — μὲ προσέβλεψεν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον, καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Εἶδον ἀκούσιον μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη ὄλων τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ἐκείνης· καὶ ὀλίγον ἔλειψε ἄλλος νὰ ἀποτίσῃ τὴν ποινὴν τῆς αὐθαδεῖας τοῦ νέου. Ἄλλ' ἐκρατήθη, φοβούμενος μὴ γείνη καταφανεστέρα ἢ ἀδικαιολόγητος αὐτῇ ἀπέναντι ἐμοῦ διαγωγὴ τοῦ κυρίου Λουκιανοῦ.

— Ἐπράξατε κάλλιστα, εἶπεν ἡ Βάλδα. Ἄν μονομαχία μεταξὺ φίλου τοῦ Λουκιανοῦ ὑπῆρξε τόσο σοβαρὰ περίπτωσις, δὲν εἶνε νομίζω ἀνάγκη νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι οἰαδήποτε ἔρις μεταξὺ τοῦ Λουκιανοῦ θὰ ἐγένετο αἰτία ἀπολύτου ρήξεως.

— Ἐ! ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἐπιζητεῖ τὴν ἔριν αὐτὴν.

— Καὶ ὑμεῖς ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὀφείλετε νὰ ἀποφεύγητε καὶ τὴν ἐλαχίστην πρόφασιν.

— Αὐτὸ κάμνω· ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκόλον ὅταν εὐρίσκεται τις μετ' αὐτοῦ εἰς συναφίαν ἐπὶ δώδεκα ὄρας τὴν ἡμέραν. Ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος εἶνε πολὺ φρονιμώτερος, καὶ βλέπω ὅτι διατηρεῖ, ὅσον εἶνε τοῦτο δυνατόν δι' αὐτόν, τὴν ἐπιθετικὴν καὶ κοχλαζούσαν τοῦ μέλλοντος γυναικαδέλφου μου παραφορὰν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε πάντοτε ἐκεῖ, καὶ σὰς βεβαίῳ ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ πληροφορηθῆ αὐτά. Δὲν δύνασθε ὑμεῖς, ὡς οἰκοδέσποινα, νὰ ἀπαιτήσητε παρὰ τοῦ κυρίου Λουκιανοῦ νὰ ἔχῃ περισσότερὰν εὐπροσηγορίαν εἰς τοὺς ξένους σὰς;

— Εἶσθε βέβαιος, εἶπεν ἡ Βάλδα μετὰ τοῦ διφορομένου μειδιάματος αὐτῆς, ὅτι ἡ παρέμβασίς μου θὰ ᾔνε ἀποτελεσματικὴ, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς δὲν θὰ προκύψῃ ἀποτέλεσμα ὅλων δι' ὄλου ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εὐχέσθε;

— Δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ.

— Ἀνάγκη τότε ὁ κύριος Δὲ Σερζύ νὰ μοι δώσῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν, νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ μάλιστα.

— Ἄν μοι ἐπιτρέπετε νὰ τῷ εἶπω μίαν λέξιν;

— Ἔστω. Ἄλλ' ἀγαπητέ μοι κύριε Δὲ Μοζιρόν, θέλετε νὰ σὰς δώσω μίαν συμβουλήν;

— Βεβαίως!

— Λοιπόν, ὅσον λεπτή καὶ ἂν ᾖνε ἡ θέσις σας, μὴ προφυλάττεσθε ὀπισθεν τοῦ κυρίου Δέ Σερζύ, ἢ ὀπισθεν ἐμοῦ· στηρίζεσθε μᾶλλον ἐφ' ὑμᾶς, ἐπὶ τῆς συνέσεώς σας ...

Ἐπῆρξεν ἐν τῷ τόνῳ τῆς Βάλδα ἀπόχρωσις τις χλευῆς, ἣν δὲν ἐνόησεν ὁ κ. Δέ Μοζιρόν.

— Τὴν σύνεσίν μου! ἐπανελάθε πικρῶς, ἐδοκιμάσθη πολὺ μέχρι τοῦδε, ἡ σύνεσίς μου!

— Φρόνησις μᾶλλον! μὴ ἀπολέσητε τὸν καρπὸν τοσούτων θυσιῶν. Ὅσον περισσοτέραν αὐθάδειαν καὶ κομπορημοσύνην σας δεῖξῃ ὁ ἀπερίσκεπτος αὐτὸς νεανίας, ἐπὶ τοσοῦτον ὑμεῖς διπλασιάσατε τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν μετριοφροσύνην· ὅσον ἐκεῖνος προβαίνει, τοσοῦτον ὑμεῖς ὀπισθοδρομεῖτε.

— Νὰ ὀπισθοδρομήσω! νὰ ὀπισθοδρομήσω! ὑπεγόγγυσεν ὁ Μοζιρόν. Ἄ! αὐτὸ μοῦ στοιχίζει πολὺ, σας ὀμνῶ!

— Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα διὰ τοῦ αὐτοῦ χλευαστικοῦ τόνου. Ἄλλὰ σκέφθητε ὅτι ἂν δὲν ὀπισθοδρομήσητε, θὰ χάσετε πολὺ περισσότερον· δύο περίπου ἑκατομμύρια!

Ἡ συνομιλία διεκόπη ἐνταῦθα, καὶ ὁ Μοζιρόν ἐγένετο μελαγχολικός.

Ἡ δύσκολος αὐτῆ ὑπομονή, τὴν ὁποίαν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ σκληρὰ ἀνάγκη, ὤφειλε τὴν ἐπαύριον νὰ ὑποβληθῇ εἰς δεινὴν δοκιμασίαν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ μέχρι τῆς διὰ τὴν ἀλειάν ἀναχωρήσεως, προσδιορισθείσης διὰ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν, οἱ ἄνδρες περιεπάτουσαν ἄνω καὶ κάτω ὀμιλοῦντες καθ' ὀμίλους εἰς τὰς δεινὰ φυτὰ τοῦ κήπου παρόδους.

Ὁ Μοζιρόν, βραδίζων ἐγγὺς μετὰ τοῦ ὑποκόμητος, διεσταυρώθη μετὰ τοῦ Λουκιανῶ, ὅστις κρατῶν σιγάρον ἐν τῷ στόματι, ἤρχετο ἀντιθέτως, συγκαταρούμενος μετὰ τινος φίλου αὐτοῦ, ἐλθόντος τὴν πρωίαν.

— Μὰς ἐπιτρέπετε νὰ ἀνάψωμεν; εἶπεν ὁ ὑποκόμης εἰς τὸν Λουκιανόν.

Ὁ Λουκιανὸς ἔτεινε πρὸς τὸν ὑποκόμητα τὸ σιγάρον αὐτοῦ· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μοζιρόν ἐξέτεινε καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα, ἀπέσυρεν αὐτὸ μετὰ δυσθύμου χειρονομίας· ἔπειτα, ἐπὶ τῇ ἐκπλήκτῳ κινήσει τοῦ Μοζιρόν:

— Συγγνώμην, κύριε Δέ Μοζιρόν, εἶπεν, ἰδοὺ ὁ κ. Ἰούλιος Δέ Ἀστού, ὅστις μὲ εἶπέ τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον νὰ σας ζητήσω μικρὰν ἐξήγησιν· τῷ εἶπετε πρὸ ὀλίγου ὅτι προτίθεσθε νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποσύνην Δέ Σερζύ;

— Τῷ εἶπον, ἀπεκρίνατο ὁ Μοζιρόν, ὅτι ὁ κύριος Δέ Σερζύ ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του διὰ τὸν γάμον αὐτόν. Γνωρίζετε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀληθές.

— Ὅχι, κύριε, τίποτε δὲν γνωρίζω, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Λουκιανός. Ἄφ' οὗ ὁ κύριος Δέ Σερζύ δὲν τὸ ἀνήγγειλε δημοσίᾳ καὶ ἐπισήμως, οὐδεὶς δύναται νὰ γνωρίζῃ αὐτό, οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λέγῃ, — καὶ ὑμεῖς, κύριε, ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου.

— Δύο τινά, ἀπεκρίνατο ὁ Μοζιρόν, θέλουσι δεῖξει ἐν τούτοις, ὅτι εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Τὸ πρῶτον, κύριε Δέ Σερζύ, εἶνε ὅτι ἀφ' οὗ μοὶ ὀμιλεῖτε μὲ τὸ προκλητικὸν αὐτὸ ὕφος, δὲν ἀποκρίνομαι εἰς τὴν πρόκλησιν, καὶ ὑποκλίνω, θεωρῶν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν τοῦ λοιποῦ νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ τις μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ, εἶχον δὲ τὸ καθήκον, ἂν καὶ μὲ ὑβρίζετε, νὰ μὴ ἀπαντήσω εἰς τὴν προσβολήν, καὶ νὰ σας ἀφήσω μόνον νὰ φέρετε τὴν εὐθύνην. Ἡ ἑτέρα ἀπόδειξις, — τὴν ὁποίαν ἔσχε τὸ πρῶτὸν τοῦτο ἡ ἀπερίσκεψία μου, τὸ ἀγνωρίζω, τὸ ἄδικον νὰ προηγηθῇ, — ἔρχομαι, ἀφ' οὗ μὲ βιάζεστε νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ κυρίου Δέ Σερζύ νὰ σπεύσῃ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ τὸ ταχύτερον, ἀνευ βραδύτητος· καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡ αὐριον, ἡ ἡμέρα τοῦ χοροῦ, ὅτε θὰ ἔχωμεν πολυπληθεστέρους ἐκ Παρισίων μάρτυ-

ρας, δὲν θὰ παρέλθῃ, χωρὶς ὁ κύριος Δέ Σερζύ μεγαλοφῶνως νὰ δηλώσῃ καὶ ἐνώπιον ὄλων τὴν εἰδησιν, τὴν ὁποίαν ὑμεῖς θέλετε νὰ ἀγνοῆτε ἀκόμη.

Ὁ Μοζιρόν ἐχαίρετισε καὶ ἀπεμακρύνθη ζωηρῶς.

Ὁ Ροβέρτος εἶδε μακρόθεν τὴν λογομαχίαν ταύτην καὶ ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν. Ἐμῆμφατο τῷ Λουκιανῷ διὰ τὴν ζωηρότητα αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ τὴν ἰδικὴν σου, εἶπεν αὐτῷ ὁ Λουκιανός, ὑπομονὴν δὲν τὴν ἐνοῶ· τί ἐλπίζεις λοιπόν; τί ἀναμένεις ἀκόμη;

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, εἰς μέσα, τὰ ὅποια, νὰ μὴ ᾖνε σφοδρὰ καὶ νὰ διακινδυνεύσωσι τὴν ζωὴν σου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ μὴ ᾖνε ὀλιγώτερον, πιστευσόν μοι, ἰσχυρὰ καὶ συγχρόνως φοβερά. Καὶ ἀναμένω τὴν ἀποφασιστικὴν κρίσιν, ὅπως ἀρχίσω νὰ κάμω χρῆσιν τῶν μέσων τούτων.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ ἐπισπεύσω τὴν κρίσιν αὐτὴν.

ΛΕ'

Τὸ σχέδιον τῆς μάχης.

Ἄφεις λίαν ὀργισμένος ὁ Μοζιρόν τὸν Λουκιανόν, μετέβη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κ. Δέ Σερζύ.

Ἀφηγήθη αὐτῷ, ἐξημμένος ἔτι, τὰ συμβάντα.

— Κύριε κόμη, τῷ εἶπεν, ἐπιτρέφατέ μοι νὰ σας παρατηρήσω ὅτι δὲν δύναμαι ἐπὶ μακρότερον χρόνον νὰ μένω εἰς τὴν ἀμφίβολον αὐτὴν θέσιν, γενόμενος παραδεκτός παρὰ τοῦ πατρός, ἀποκρούμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

— Κύριε Δέ Μοζιρόν, εἶπεν ἀγερώχως ὁ κύριος Δέ Σερζύ, μόνος ὁ πατὴρ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, νομίζω, κατὰ τὸ ἀρχαῖον δίκαιον, τὸ ὅποτον εἶνε ὁ ὀδηγὸς τῶν εὐγενῶν.

— Δι' ἡμᾶς, κύριε, ναί, βέβαια, ὑπέλαβεν ὁ Μοζιρόν· ἀλλὰ σήμερον ὁ νεώτερος νόμος, ὁ ἀνατρεπτικὸς τοῦ ἀρχαίου, ἀπαιτεῖ, τὸ γνωρίζετε πολὺ καλλίτερον ἐμοῦ, τὴν συγκατάθεσιν τῆς θυγατρὸς, καὶ θέλει αὐτήν, οὐχὶ συνυπάρχουσαν τῇ πατρικῇ συγκαταθέσει, ἀλλὰ προηγουμένην.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ κύριος Δέ Σερζύ, οὐχὶ τὸ νόμιμον, ἀλλὰ τὸ ἠθικόν. Ἐχετε τὸν λόγον μου· ἡ θυγάτηρ μου θὰ γίνῃ σύζυγός σας. Ἄν ἀντιστῇ, σας βεβαιῶ, ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν κάψω. Ὅσον διὰ τὴν ἀντίστασιν τοῦ υἱοῦ μου, αὐτὴ δὲν θέλω οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ μὲ ἀπασχολῇ.

— Ἐμπιστεύομαι καθ' ὅλοκληρίαν εἰς ὑμᾶς, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Μοζιρόν. Ἀλλὰ μέχρις οὗ ἐπιτύχω τὴν συγκατάθεσιν τῆς δεσποσύνης Δέ Σερζύ, νομίζω ὅτι θὰ ᾖτο κατὰ τὸ παρὸν λίαν συντελεστικὸν νὰ καταστήσητε τὸν σκοπὸν σας γνωστὸν εἰς ὄλους, καὶ, τρόπον τινά, ἐπίσημον. Ὑμεῖς καὶ ἡ κυρία Δέ Σερζύ ἐσκέφθητε ὅτι ᾖτο καλλίτερον νὰ προβαίνω βαθμηδόν, νὰ κάμω γνωστὴν πρὸς τὴν δεσποσύνην Δέ Σερζύ τὴν αἴτησίν μου πρῶτον, τὴν συγκατάθεσιν ὑμῶν ἔπειτα, καὶ νὰ ἀφήσω νὰ παρέλθῃ ἀκόμη ὀλίγον διάστημα, πρὶν ἢ γείνη γνωστὴ ἡ συγκατάθεσις αὐτῆ εἰς ὄλους. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι τὸ διάστημα αὐτὸ ἐγένετο ἄρκετὰ μακρὸν, ὅτι ἡ δεσποσύνη Δέ Σερζύ ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ συνοικειωθῇ μὲ τὴν ὑμετέραν θέλησιν, καὶ ὅτι θὰ ᾖτο καλὸν ἤδη νὰ κηρυχθῇ δημοσίᾳ πρᾶγμα προεσκεμμένον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου αὐτὴ θὰ ἐδίσταζεν ἀναμφιβόλως νὰ ἀντιστῇ.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη μου, ἀπεκρίνατο καὶ ὁ κύριος Δέ Σερζύ, καὶ νομίζω ὅτι αὐτὴ θὰ ᾖνε καὶ ἡ γνώμη τῆς κομῆσης.

— Ἦδη ἄς εἰπῶμεν μεταξὺ μας, ἐξηκολούθησεν ὁ Μο-

ζιρόν, ὅτι ἡ διακήρυξις αὕτη ἠδύνατο νὰ γείνη καταλλήλως αὖριον, ἡμέραν τοῦ μεγάλου χοροῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν νέων ἐκ Παρισίων προσκεκλημένων. Ἴδου διὰ τί ἀνέλαβον πρὸ ὀλίγου νὰ ἀναγγείλω, — ὀλίγον πρότερον, — εἰς τὸν κύριον Λουκιανὸν ὅτι ἦτο ὠρισμένη ἡ στιγμή ἐκείνη.

— Ἐπράξατε κάλλιστα, καὶ δὲν θὰ σὰς διαψεύσω. Ὁ κύριος Δὲ Πλεσσὺ σὰς ἐβεβαίωσε, δὲν εἶνε ἀληθής; ὅτι ὁ θεὸς τοῦ μοῖ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ ἀποδεχθῆ τὴν προσκλησίαν μου καὶ ὅτι θὰ ἤρχετο τὸ ἐσπέρας.

— Ναί, κύριε κόμη, ὁ ὑπουργὸς θὰ ἀναγκασθῆ νὰ ἀπέλθῃ τὴν νύκτα δι' εἰδικῆς ἀμαξοστοιχίας· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἀφεύκτως.

— Λοιπὸν, κύριε Δὲ Μοζιρόν, θὰ παρουσιάσω ἐνώπιον πάντων τὸν γαμβρὸν μου εἰς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Μοζιρόν, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ. Τώρα μία μόνη σκέψις με ἀπασχολεῖ, μήπως ἀπὸ τοῦδε ὁ κύριος Λουκιανὸς Δὲ Σερζύ δοκιμάσῃ νὰ ματαιώσῃ τὰ πάντα διὰ σκανδάλου.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τί ἐφάντασθη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ.

— Ἄλλ' ἐγὼ, ἐπιτρέψατε! ποσῶς δὲν ἐπεθύμουν! ἐπανάλαβεν ὁ Μοζιρόν γελῶν. Εἶνε καλλίτερον νὰ προλαμβάνῃ τις παρὰ νὰ τιμωρῆ. Ἄν ἐλαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ τῷ εἴπητε ὀλίγας λέξεις ἢ νὰ ζητήσητε παρὰ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ, ὡς οἰκοδεσποίνης, νὰ τῷ εἴπη τι ἐκ μέρους σας;

— Ἡ ἰδέα σας εἶνε ἐξαίρετος! ἐπανάλαβεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ· αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὴν χεῖρα ἐλαφροτέραν καὶ τὸ πνεῦμα μᾶλλον εὐστροφον ἢ ἡμεῖς εἰς τὰ λεπτὰ αὐτὰ ζητήματα. Ἐγὼ, φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν μου, καὶ θὰ προὔχῃωρον ἴσως πέραν τοῦ δέοντος. Ἄς ὑπάγωμεν ὁμοῦ νὰ εὐρωμεν τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ, ἂν θέλετε· καὶ νὰ τὴν παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς προσφέρῃ τὴν εὐγενῆ αὐτῆς ἀρωγὴν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν ἐφοβεῖτο μόνον τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Ἐφοβεῖτο ἴσως πολὺ περισσότερον νὰ ἔλθῃ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Λουκιανόν. Προησθάνετο ὅτι δὲν τῷ ἦτο εὐκολον νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἀγέρωχον νέον, συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ ἠθελεν ἐξαφθῆ σφοδρῶς, καὶ ἡ ἔξαψις ἔχει τοὺς κινδύνους αὐτῆς. Ὁ Λουκιανὸς δὲν ἦτο πλέον ὁ νεανίσκος, τὸν ὅποιον ἠδύνατο ἐπὶ ἔτη νὰ πέμψῃ εἰς τὴν ἐξορίαν. Ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ κύριος τῆς ἰδίας περιουσίας. Ἰσχυρὸς ἐν τῷ δικαίῳ του, ἢ, ἴσως, εἶχε τὴν γνώμην αὐτοῦ...

Διὰ πάντας τοὺς λόγους τούτους ὁ κύριος Δὲ Σερζύ προὔτιμα, ὅπως ἡ Βάλδα διεξαγάγῃ ἐπιτυχέστερον τὴν μεσολάθειαν αὐτῆς παρὰ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Καὶ ἡ θέσις αὐτῆς, ὁ τίτλος αὐτῆς, ὡς μητρικῆς, ἔδιδον αὐτῇ ἐπιτηδειότητα, τὰς ὁποίας ὁ κύριος Δὲ Σερζύ δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ. Καὶ ἂν ὁ Λουκιανὸς ἐκράτει ἀπέναντι αὐτῆς τὰ ἔσχατα ὄρια τῆς ἐπιφυλάξεως, ἦτο ἐν τούτοις ἠνγκασμένος νὰ μὲνῃ εὐπροσῆγορος καὶ συγκαταβατικὸς διὰ τὴν κόμησσαν Δὲ Σερζύ, διὰ τὴν σύζυγον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ μετέβη μετὰ τοῦ Μοζιρόν πρὸς τὴν Βάλδαν, καὶ ἀμφότεροι ἐκοινοποίησαν αὐτῇ τὴν σκηνὴν τοῦ κήπου καὶ τῶν γενομένων ἀποφάσεων.

— Λοιπὸν, εἶπεν αὕτη, ἀπεφασίσθη; Θὰ γείνη αὖριον;

— Μάλιστα, φίλη μου, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ.

Αὕτη ἐπανάλαβε περίφροντις:

— Δι' αὖριον!

Καὶ ἀκουσίως αὐτῆς ἐλαφρὰ ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

Ἡ ἀποφασισθεῖσα ὥρα λοιπὸν ἀφίκετο! αὕτη ἀνεῦ ἀμφιβολίας ἦτο ἐτοιμῆ· — καὶ ἐν τοσοῦτῳ χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὰ παρακωλύσαντα αὐτὴν, εἶχεν ἀναβάλει πάντοτε, πάντοτε ἀνέβαλλε τὴν φοβερὰν ταύτην ὥραν.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο γυνὴ νὰ δισταζῇ ἐπὶ μακρόν, καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

— Αὖριον, ἔστω! εἶπεν.

Καὶ ἐπανάλαβεν:

— Ἄς ἴδωμεν, ἄς σκεφθῶμεν καλῶς ὅ,τι πρέπει νὰ πράξωμεν. Δὲν πρόκειται τώρα νὰ ἐφευρίσκω τρόπους ὑπεκφυγῶν· πρέπει νὰ βαδίσω ταχέως εἰς τὸ τέρμα. Εἴπετε, φίλε μου, ὅτι προτίθεσθε νὰ με ἐπιφορτίσητε διάδημά τι, ἀλλὰ πρὸς ποῖον;

— Πρὸς τὸν Λουκιανόν.

Καὶ ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐξήγησε τοὺς λόγους, οὓς εἶχε νὰ μὴ ποιήσῃ αὐτὸς οὗτος τὸ διάδημα τοῦτο, καὶ ἐκείνους δι' οὓς ἦτο προτιμότερον νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τοῦτο.

— Ἡ ἀποστολὴ δὲν εἶνε οὔτε εὐκολος, οὔτε εὐάρεστος, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἀλλ' ἂν ἐπιμένητε εἰς αὐτὴν τὴν ἀναδέχομαι...

— Ἐπιμένω, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε.

— Θὰ ὑπακούσω λοιπὸν. Ἄλλ' ἀπαιτῶ νὰ μοῖ δώσητε τὰς λίαν πολυτίμους ὀδηγίας σας, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ. Ἐπειτα, ἂν ὁμιλήσω εἰς τὸν υἱόν σας, ὀφείλετε καὶ ὑμεῖς νὰ ὁμιλήσητε εἰς τὴν θυγατέρα σας.

— Μάλιστα, μάλιστα! εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, λίαν ἀνδρείως ἀπέναντι τῶν γυναικῶν.

Καὶ θὰ γείνη ἀνάγκη νὰ πράξητε αὐτὸ μετὰ τῆς δυνατῆς ταχύτητος. Ἀκούσατε. Θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν Λουκιανόν αὖριον, μετὰ τὸ γεῦμα. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ αὐτόν· ἠδύνατο μάλιστα, ὑπὸ τινὰ πρόφασιν, νὰ μείνῃ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Αὖριον τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὸν χορόν, ὁ κύριος Δὲ Σερζύ θὰ ἀναγγείλῃ τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἀποσυρθῶσι πάντες, πρὶν ἢ ἡ Λουκία λάβῃ καιρὸν νὰ ἴδῃ τινὰ, θὰ τὴν κρατήσῃ εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ θὰ λάβῃ τὴν ἀναγκαίαν μετ' αὐτῆς συνέτευξιν.

— Εἶνε πολὺ ὠραία καταστρωμένα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ καὶ εἰσθε πρώτης τάξεως πολιτικός.

— Εἶμαι ἀπλῶς, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἀντιγραφεὺς καὶ μαθητὴς σας.

ΛΣΤ

Οἱ τελευταῖοι χειρισμοί.

Ἡ Βάλδα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ λεπτοῦ τούτου, καθ' ἣν στιγμήν ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ εὐρέως συλληφθέντος καὶ σφῶς παρασκευασθέντος σχεδίου αὐτῆς, συνήθροισε πάσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς, γινώσκουσα ὅτι σφαιρὸν κίνημα, ἐλλιπὲς χειρισμὸς ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ διὰ παντὸς τὰ πάντα. Ὑπελόγησε θαυμασίως, καὶ θαυμασίως ἐπέτυχε τὸ ἐπὶ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ ἄλλα αὐτῆς. Ἄλλὰ τώρα προὔκειτο νὰ ἐπενέγκῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διπλοῦν κτύπημα· προὔκειτο νὰ προσβάλλῃ συγχρόνως τὸν Λουκιανόν καὶ τὴν Λουκίαν.

Ἄλλως τε δέ, εἰς ἓν μόνον σφάλμα ὑπέπεσεν, — ἀφ' οὗ δὲν προσεδόκα τοιοῦτό τι ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐκοιμήθη ὀλίγον τὴν νύκτα ταύτην, σταθμιζουσα πάντα, οὐδεμιᾶς λεπτομερείας παραμελοῦσα, φροντιζουσα περὶ τῶν λόγων, οὓς ἔμελλε νὰ εἴπη, περὶ τῶν βημάτων σχεδόν, ἅτινα προὔκειτο νὰ κάμῃ, προσπαθοῦσα τίποτε νὰ μὴ λησμονήσῃ καὶ πάντα νὰ προῖδῃ.

Τὴν πρωτὴν εἶδε τὴν Ἀγγελίαν, ἥτις ἐφάνη αὐτῇ ὀλίγον ὠχρὰ καὶ μελαγχολικὴ· ἀλλ' ὁ διαλογισμὸς καὶ ἡ προσοχὴ τῆς ἦσαν ἀλλαχού συγκεντρωμένοι.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἐξ ἄλλου μέρους, ὠμίλησεν ὀλίγα τινὰ πρὸς τὴν μητέρα τῆς· εἶχε τὴν στάσιν ἀνθρώπου ἀδιαφόρου ἢ παρητημένου τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ὑπὲρ ἄλλου.

Εἶχε καθῆκον νὰ βοηθήσῃ τῇ Λουκίᾳ, νὰ ἀνανεώσῃ καὶ

νὰ τακτοποιήσῃ μετὰ τοῦ κηπουροῦ τὰ ἄνθη τῶν κανίστρων καὶ τῶν ἀνθοδοχῶν· εἶχε δὲ ἡ ἐργασία αὕτη τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλείοτον τοῦ συνήθους ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ διότι ἦσαν λίαν ἀπασχολημένοι, ἢ διότι ἦσαν ἐξ ἄλλων σκέψεων προκατειλημμένοι, αἱ δύο φίλαι ἀπηύθυνον ὀλίγον τὸν λόγον πρὸς ἀλλήλας;

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Βάλδα διέταξε νὰ παρακαλέσῃ τὸν κ. Δὲ Σερζύ, ὅπως μεταβῇ δι' ὀλίγην ὥραν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖνος δὲ ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ.

— Εἶνε ἀνάγκη, τῷ εἶπε, νὰ συνεννοηθῶμεν καλῶς ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς ὁμιλίας, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ κάμω πρὸς τὸν Λουκιανόν. Δὲν θέλω οὔτε νὰ ὑπερβῶ τὰς θελήσεις σας, οὔτε νὰ ὑπολειφθῶ αὐτῶν.

— Ἐπαναπαύομαι ὀλοτελῶς πρὸς ὑμᾶς, φιλτάτη Βάλδα, εἶπεν ὁ κόμης· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῆτε νὰ διατηρήσετε μετριότητα, καὶ σταθερότητα. Ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ ἠδυναίμην νὰ κυριεύσω τοῦ ἑαυτοῦ μου εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβω μετὰ τῆς Λουκίας.

— Φοβοῦμαι, τῷ ἔειπεν ἡ Βάλδα, μήπως ἀπαντήσετε ἐκ μέρους της ἀντίστασιν, τὴν ὁποίαν οὐδὲως περιμένετε.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ.

— Ἐξηγοῦμαι. Θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι δὲν τὸ ἔπραξα πρότερον. Θὰ ἐννοήσετε ποῖαν ἀποστροφήν εἶχον, ἐπειδὴ πρῶτον τὸ ἀνήγγειλα εἰς τὴν Λουκίαν καὶ ἔπειτα ὑδρίσθην καὶ ἐλυπήθην ἕνεκα τῶν κρίσεων ἢ μᾶλλον τῶν κατηγοριῶν, τὰς ὁποίας ἐξετόξευσεν ἐναντίον μου. Ἀλλὰ δὲν ἠδυναίμην νὰ βραδύνω πλέον. Εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζετε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ ἔχη νὰ φαίνεται εὐπειθῆς, καὶ συγχρόνως νὰ ἔχετε εἰς χεῖρας σας ὅπλα διὰ νὰ ταπεινώσετε τὴν ἀγέρωχον καὶ ἀνταρτικὴν τῆς θέλησιν.

— Ὅμιλεῖτε, ὁμιλεῖτε, φιλτάτη μου· γνωρίζετε ὅτι μὲ ἐμβάλλετε εἰς ἀνησυχίας. Τί συμβαίνει λοιπόν;

— Μὲ μίαν λέξιν: ἀγαπᾶ.

— Ἡ Λουκία! εἶνε δυνατὸν; ... Καὶ ποῖον ἀγαπᾶ;

— Τὸν διδάκτορα Ροβέρτου.

— Ἀ! αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον, τῷ ὄντι! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Ἀλλ' εἶσθε περὶ τούτου βεβαία;

— Ἐχω περὶ αὐτοῦ ἐγγράφους ἀποδείξεις.

— Ἐπιστολάς;

— Τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου· ἀπαντήσεις ἄλλων ἐπιστολῶν.

— Δύνασθε νὰ μοὶ τὰς δεῖξητε;

— Μὲ μίαν συμφωνίαν, νὰ μὴ ἐρωτήσητε ἀπὸ ποῖον τὰς ἔλαβον. Μάθετε ἄλλως τε ὅτι ἐγράφησαν πρὸ ἔτους· ἀλλὰ μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου τὰς ἔχω.

Ἡ Βάλδα οὐδὲως ἐμερίμα, ἂν, ὁμιλοῦσα τοιοῦτον τρόπον, ἔδιδεν ὑπονοίας διὰ τὴν ταλαίπωρον Ἀγγελίαν· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα διὰ τῆς βραχυτέρας ὁδοῦ, καὶ βραδύτερον ἐφρόντιζε νὰ δικαιώσῃ τὴν θυγατέρα αὐτῆς.

— Δὲν θὰ ἀπαιτήσω τίποτε εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ· ἀλλ' αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ! αὐταὶ αἱ ἐπιστολαὶ!

— Εἶνε ἀντίγραφα τῶν ἐπιστολῶν· ἀλλ' ἰδοὺ μία, ἡ ὁποία εἶνε πρωτότυπος καὶ ἡ σπουδαιότερα ὄλων.

Ἡ Βάλδα ἀνέγνω τῷ κυρίῳ Σερζύ τὴν «σπουδαίαν» ταύτην ἐπιστολήν, καὶ ἔπειτα τὰς οὐσιωδέστερας τῶν ἄλλων περικοπὰς, ἃς εἶχε σημειώσει πρότερον διὰ μολυβδοκοנדύλου.

Ὁ κόμης κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς.

Δὲν ἔβλεπε, δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸν ἐν αὐταῖς ἐνυπάρχοντα ἀγνόν, εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν τῶν δύο νέων ἔρωτα.

Παρώξυνε δ' αὐτὸν ἰδίᾳ ἡ συμπεριφορὰ τῆς Λουκίας, ἥτις ὁμιλεῖ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῆς περὶ τῆς Βάλδας, εἰς ἃς ἀπήντα ὁ Ροβέρτος ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου· ἔβλεπε δὲ τις, ὅτι ὁ Ροβέρτος, καταθλιβόμενος καὶ

παρηγορῶν τὴν Λουκίαν, ἐπρόσπαθει νὰ καταστείλῃ καὶ νὰ μετριάσῃ αὐτήν.

Ὁ κ. Δὲ Σερζύ ἠσθάνθη τραυματισθεῖσαν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ. Ἡ Λουκία, κρίνουσα τὴν μητρὶαν αὐτῆς, ἐτόλμα νὰ ἐλέγχῃ τὴν ἐκλογὴν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔκαμε! Ὁρνοῦσα καὶ ἐκθειάζουσα τὴν μητέρα αὐτῆς, ἤλεγχεν αὐτὸν καὶ τὸν κατέκρινε μάλιστα!

Ἡ Βάλδα ἠναγκάσθη νὰ καταπραύνη καὶ καθησυχάσῃ αὐτόν. Ἀλλως, οὗτος θὰ ἔπραττε πάραυτα παράτολμόν τι καὶ σκανδαλώδες.

— Ἐχετε δίκαιον, πολὺ δίκαιον, τῇ εἶπεν· λοιπὸν δημιουργῶντες αὐτοὶ προσκόμματα, μᾶς ἔδωσαν ὅπλα. Πρέπει νὰ κάμωμεν χρῆσιν αὐτῶν. Αἱ διαθέσεις μου τόρα εἶνε μετριώταται· ἡ δεσποσύνη Δὲ Σερζύ θὰ τὸ ἐννοήσῃ! Καὶ ὑμεῖς, φιλτάτη μου, ἀφοῦ ὁμιλήσετε ἐξ ὀνόματός μου εἰς τὸν Λουκιανόν, δύνασθε, ὀφείλετε, νὰ ἦσθε μᾶλλον ἰσχυρογνώμων καὶ ἀγέρωχος καὶ νὰ γείνητε καθαρῶς προσβλητικὴ. Ὁ Λουκιανὸς ἐβασίσθη ἐπὶ κακῶν βάσεων. Ἐνηργήσαμεν πάντοτε, τὸ ἐφ' ἡμᾶς, κατὰ τὴν εὐπρέπειαν καὶ τοὺς κανόνας· ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν πασιφανῶς μοὶ ἔκαμε τὴν αἴτησίν του, τὴν ὁποίαν καὶ ἐδέχθη. Διὰ τί αὐτοὶ τὴν ἐφύλαξαν μυστικὴν; — Ναί, τὸ γνωρίζω, ἡ Λουκία τὸ λέγει εἰς τὰς ἐπιστολάς της: ἐπειδὴ ὑπῆρχετε ὑμεῖς ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἐφοβείτο ἐμὲ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον μητέρα. Ἀλλ' αὐτὰ ἐξωτερικῶς καὶ διὰ τὸν κόσμον, δὲν εἶνε εὐλογοὶ αἰτίαι. Ὁ Λουκιανὸς, ἂν δὲν ἐγνώριζεν ἐξ ἀρχῆς τὸν ἔρωτα αὐτῶν, ἔγεινεν ἔπειτα συνένοχος· ἐβοήθησε τὸν φίλον του· ἐξέθεσε τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ! . . .

— Καὶ ἐξέθετε αὐτὴν πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, διέκοψεν ἡ Βάλδα, ἐπιμένουσα νὰ δεικνύηται πολέμιος εἰς τὴν νόμιμον καὶ ἔντιμον αἴτησιν τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν! Ἐνόησα τὸν διαλογισμὸν σας, φίλε μου, καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω καὶ τὸν ἰδικόν μου. Θὰ ἀναγκάσω τὸν Λουκιανόν νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ.

— Μένει νὰ ἀποφασίσωμεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν ἀπέναντι τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου.

— Τίποτε, ἂν μὲ πιστεύετε, φίλε μου· μὴ πράξετε τίποτε, σήμερον τοῦλάχιστον. Ὁ διδάκτωρ Ροβέρτος εἶνε, μ' ὅλα ταῦτα, ἄνθρωπος μεγάλης ἀξίας, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν προσφέρονται ὡς εἰς τυχαῖον ἄνθρωπον. Ὅλα δὲ τὰ πρὸ ὀλίγου λεχθέντα πρέπει νὰ διεξαχθῶσι μετὰξὺ ὑμῶν καὶ τῶν τέκνων σας.

Ὁ κόμης συνεμερίσθη, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὴν γνώμην τῆς Βάλδας, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ Βάλδα ἐπέτυχεν πᾶν ὅ,τι ἤθελεν. Ἦτο νῦχαιστημένη πρὸ πάντων, διότι ὁ Ροβέρτος ἔμεινεν ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἦτο ἀπαραίτητον δι' αὐτὴν νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἠθέλησε ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν, νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτόν.

Ἀλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὅτε ὑπῆρέτης ἐνεχείρισεν αὐτῇ σημείωσιν τοῦ Ροβέρτου, ἀναγγέλλοντος αὐτῇ ὅτι, καίπερ θλιβόμενος, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἡμέρας, ὅπως προφθάσῃ τὴν νύκτα, κεκλημένος διὰ κατεπειγούσης εἰδοποιήσεως. Ἠλπίζεν ὅμως ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως διὰ τὸν χορὸν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Βάλδα, ἀφ' οὗ δὲν τὸν ἀπομακρύνω ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶνε προφανῶς καλλίτερον νὰ ἦνε μόνος ἁπῶν!

Ὁ Ροβέρτος ἀνεχώρησε, τῷ ὄντι, καὶ προειδοποίησε περὶ τούτου τὸν Λουκιανόν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο διὰ τοὺς Παρισίους.

ΑΖ

Συνάπτεται ἡ μάχη.

Ὁ καιρὸς ἦτο καθ' ὄλην τὴν πρωτὴν θαυμασίος· ἡ θερμότης μόνον ἦτο υπερβολικὴ. Κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, τὰ νύμφα ἀφῆνης συνεπυκνώθησαν, καὶ σφοδρὰ ἐξεραγῆ καταίγεις.

Ὁ κεραυνὸς ἐνέσκηψεν ἐπὶ τοῦ κήπου. Πᾶσαι αἱ διὰ τὴν ἑορτὴν προπαρασκευαίαι, αἱ ἐν αὐτῷ γινόμεναι, κατεστράφησαν, ἀνατραπείσαι καὶ συντριβείσαι. Τὸ πῦρ τοῦ οἴκου ἦτο ἐσβεσμένον καὶ οἰονεὶ καταπνιγμένον πρὸ πολλοῦ. Ἄλλ' αἱ αἰθούσαι τοῦ προσγείου ἐνδικοιτήματος ἦσαν ἱκανῶς εὐρεῖαι διὰ τὸν χορὸν, καὶ ἦτο εὐκολον νὰ συγκεντρωθῇ αὐτόθι ἡ ἑορτή.

Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐνεθάρρυνε τὰς γυναῖκας, αἰτινες, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, κατέβησαν κατατεθλιμμέναι καὶ θρηνηλογοῦσαι ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν καλλωπισμῶν αὐτῶν.

Ἡ καταίγεις παρήλθεν, ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει μὴ εὐχάριστος κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας. Λεπτὴ καὶ ἀδιάκοπος βροχὴ κατέβρεχε τὴν χλόην, καὶ κατέστρεφε τὰς δενδροφύτους, παρόδους. Ἐπρεπε νὰ συναγεῖρωσι τὰ θρανία καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐπιπλα καὶ νὰ παραιτηθῶσι παντὸς περιπάτου.

Μετὰ τὸ γεῦμα, αἱ γυναῖκες συνηνώθησαν, ὅπως παίξωσι μουσικὴν, κεντήσωσι καὶ ὁμιλήσωσιν.

Οἱ ἄνδρες μετέβησαν εἰς τὸ καπνιστήριον καὶ εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ σφαιριστηρίου. Ἐτακτοποίησαν δὲ καὶ τὰ τραπέζια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδιαφόρων τούτων καὶ τῶν ἀργῶν, οἵτινες ἐπέζητουν νὰ διασκεδάσωσι τὴν ἑαυτῶν ἀνίαν καὶ νὰ διέλθωσι τὰς ὥρας αὐτῶν, ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἐδοῦλευν ἡ μοῖρα, κατὰ τὰς τόσον διὰ τοὺς ἄλλους ματαίαις ταύταις ὥρας, ἔπασχον σκληρότερον ἴσως ἔνεκα τῶν ἀδημονιῶν αὐτῶν.

Ἐν τοσοῦτῳ, ἔδει, ὡς λέγουσι, νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν, νὰ ἀποκρίνονται εἰς τὰ τίποτε, νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ ξένα καὶ ἀσήμαντα πράγματα· ἦσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἦσαν ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ πέμπῃ σπουδαῖα τηλεγραφήματα εἰς τὸν ὑπουργὸν καὶ εἰς τοὺς πρωτίστους προσκεκλημένους, ὅπως ἀναγγείλῃ αὐτοῖς, ὅτι καὶ ἂν ἡ καταίγεις ἐπεξετάθη μέχρι τῶν Παρισίων, ἡ ἑορτὴ οὐδ' ὄλως παραβλάπτεται, καὶ ὅτι ἐπεστηρίζετο πάντοτε ἐπὶ τῆς παρουσίας αὐτῶν.

Ὁ Μοζιρόν, εὐπειθὴς εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς Βάλδας, προὔφασίσθη, ὅπως μὴ φανῇ τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας καὶ μάλιστα καὶ τὴν πρωτὴν, σφοδρὰν ἡμικρανίαν. Ἄλλ' ἡ ἀπουσία αὐτοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραταθῇ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ σχόλια καὶ κατέβη εἰς τὸ γεῦμα.

Ἄλλ' ἀπέφρευγε διὰ φρονίμων κινήσεων νὰ συναντηθῇ τῷ Λουκιανῷ, καὶ, ὅτε ἔβλεπεν αὐτὸν ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς διαστήματος, αὐτὸς μετέβαιεν ἄνευ ἐπιτηδεύσεως εἰς ἄλλο. Ἄλλὰ, παρὰ τὴν συνήθειάν του τοῦ νὰ δεσπόζῃ καὶ νὰ «κρατῇ ἑαυτοῦ», δὲν ἠδύνατο νὰ καταστέλλῃ ἐνίοτε νευρικὰς κινήσεις, ἃς ἀπέδιδεν εἰς ἀδιαθεσίας λειψάνα.

Ἡ Λουκία ἐφαίνετο ἡ ἡρεμωτέρα, οὔσα ἐνδεδυναμωμένη ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ δικαίου καὶ ἐν τῇ ἀκλονήτῳ αὐτῆς ἀποφάσει.

Ἄν καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἔμελλε νὰ παρουσιάσῃ τὸν Μοζιρόν ὡς γαμβρὸν αὐτοῦ, ἠγνόει ὅμως ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἔμελλε νὰ συναφθῇ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς τῆς πάλῃ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν.

Καὶ ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἄρα γε καὶ αὐτὴ ἡμερὸς; Θὰ ἀπῆντα τις καταφατικῶς, βλέπων τὸ νωχελὲς αὐτῆς

ἦθος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παθητικὴ μόνον ἠδύνατο νὰ ἦνε αὐτὴ ἐπὶ πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὴν συμβαίνουσιν· τοῦτο ἤρμοζεν εἰς τὴν ὡς μιγάδος φύσιν αὐτῆς· περιέμενεν.

Ἐκάθητο μετ' ὁμίλου τινὸς ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων κορασιῶν συγκειμένου· ἔκαμνεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸ ἐργόχειρόν της σημεῖόν τι, ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λέξιν τινὰ εἰς τὴν συνδιάλεξιν, ἀλλὰ συχνότερον ἤκροατο ἢ ἐφαίνετο ἀκροαμένη.

Εἶπεν ἐν τοσοῦτῳ εἰς τὴν Λουκίαν :

— Δὲν βλέπω τὸν κύριον διδάκτορα Ροβέρτον.

— Ὁ Λουκιανὸς μοὶ εἶπεν ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ λίαν ἐνωρὶς διὰ τοὺς Παρισίους· τὸν προσεκάλεσεν ἐσπευσμένως εἰς τῶν πελατῶν αὐτοῦ διὰ σπουδαιοτάτην ἀνάγκην.

— Ἀληθῶς;

— Καὶ δὲν θὰ ἐπανεῖλθῃ σήμερον;

— ὦ! εἶθε! ἴσως τὴν ἐσπέραν.

Ἡ Λουκία ἐφοβεῖτο μὴ ἡ Ἀγγελίνα ὠθήσῃ μακρότερον τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς. Συνεφωνήθη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Λουκιανοῦ, νὰ εἰπωσι περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ροβέρτου, ὅ,τι καὶ πάντες ἐγνώριζον, οὐχὶ διὰ δυσπιστίαν, ἀλλὰ διότι ἡ ἐμπιστοσύνη ἦτο ἀνωφελής, καὶ τέλος ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Ροβέρτος πάρα - πολὺ ὀλόγον ἐξηγήθη.

Ἄλλ' ἡ Ἀγγελίνα οὐδόλως ἐπίεσε τὴν Λουκίαν· ἠρέσθη νὰ εἴπῃ :

— Ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ!

Οὐχ ἦττον, ἂν ἡ Λουκία εἶχε παρατηρήσει αὐτὴν προσεκτικῶς, θὰ ἐξεπλήσσετο βλέπουσα ἐπὶ τῶν ὠρῶν χειλέων αὐτῆς μειδιάμα μεστόν θλίψεως καὶ πικρίας.

Ὁ Λουκιανὸς παρέτρεχε τὰς ἐφημερίδας, καθήμενος πλησίον τῶν δύο ἢ τριῶν φίλων αὐτοῦ, ὅτε ἡ Βάλδα, πλησιάζασα αὐτῷ, ἤγγισε διὰ τοῦ δακτύλου ἐλαφρῶς τὸν ὠμόν του. Οὗτος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Μίαν λέξιν, ἂν ἔχῃτε εὐχαρίστησιν; τῷ εἶπεν.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας, κυρία.

Ἀνηγέρθη καὶ προέβη βήματ' αἰνὰ μετὰ τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ.

— Ἔχετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀσχολίαν τινὰ, τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀλλὰ . . . ὄχι . . . ὡς βλέπετε, εἶπε νομίζων ὅτι ἤθελεν ἐπιφορτίσει αὐτὸν διὰ τινος ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἑορτὴν φροντίδος.

— Εἶχον, ἐπανεῖλαβε, νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως.

— Εἰς ἐμέ! εἶπεν ἐκπληκτος καὶ ἐναντιούμενος.

Ποτὲ δὲν συνηψεν ὁμιλίαν μόνος πρὸς μόνην τὴν μητρὶαν αὐτοῦ, καὶ, εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις, δὲν ἐπεθύμει νὰ συνάψῃ τοιαύτην.

— Ἀλλὰ . . . κυρία κόμησσα . . . εἶπε περιπεπλεγμένος· δὲν ἐπεθύμουν νὰ στερήσω τὴν οἰκοδέσποιαν ἀπὸ τῶν ξενιζομένων της.

— Ἡ παρουσία μου εἶνε ἀνωφελὴς ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀπῆντησεν ἡ Βάλδα. Ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς σας.

Ὁ Λουκιανὸς συνέσπειλε τὰς ὀφρῦς.

— Λοιπόν, εἶπεν, ὅπως ἀπαλλαγῶ, κυρία, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἐπροτίμων νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν σπουδαίων τούτων πραγμάτων ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν πατέρα μου . . .

— Ὅπως ἀπαλλαγῶ, κύριε Λουκιανέ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπροτίμων τοῦτο. Καὶ ἂν εἰσηκουόμην, θὰ ἀπεσυρόμην μετὰ τὴν πρώτην λέξιν σας. Ἄλλ' ἐνθυμούμαι τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸ εἶπω, συλλογιζόμενος ὑμᾶς τὸν ἴδιον· διὰ τὸ συμφέρον σας, ὡς καὶ διὰ τὸ συμφέρον ἐκείνου, θεωρῶ καθήκον μου νὰ ἐπιμείνω. Ἄν ἀντιστήτε νὰ μὲ ἀκρασθῆτε, ἔχει καλῶς· οὐδεὶς, οὐδ' ὑμεῖς θὰ δυνηθῆτε νὰ μὲ μεμφθῆτε, καὶ ὑμᾶς μόνον θὰ ἐπιβαρύνουσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀρνήσεώς σας.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἦτο ἡ προτελευταία ἡμέρα τῶν ἀπόκρυν. Εἰς τὰς κυριώτερας ὁδοὺς, πρὸς τὸ ἑσπέρας, παρατηρεῖτο κίνησις τις προσωπιδοφόρων, ὀχημάτων, νεανικῶν ὀμίλων, πολυμελῶν οἰκογενειῶν μετὰ νηπίων, τροφῶν καὶ νεανίδων ἐν ὄρα γάμου.

Πάντες ἐβάδιζον ἀνὰ δύο, καὶ οὔτε μία κραυγὴ δυσάρεστος ἠκούετο, οὔτε μεθύσων ἄσματα σπαράσσοντα τὰ ὦτα, οὔδὲ ὀχληρὸς παρατηρεῖτο συνωστισμός.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠσθάνετό τις εἰς τὸν ἀγκῶνα ἐλαφρὸν κτύπημα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῆ μάλλον ὡς εἰδοποίησις φίλου, οἰονεὶ λέγοντος: «εἶμαι ἐδῶ», παρὰ ὡς ὄθησις ἀπροσέκτου τινός· καὶ συγχρόνως μὲ τὸ κτύπημα τοῦ ἀγκῶνος ἠκούετο ἡχὸς τις φωνῶν, πολὺ ἡδυτέρων τῶν κραυγῶν, ἃς ἐρρήγγυον εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν αἱ γυναῖκες τῆς Σαραγώσσης ἐκ τῶν παραθύρων τῶν καταπιπτουσῶν οἰκιῶν, καὶ πολὺ θερμότερων τοῦ ζέοντος ἐλαίου, δι' οὗ περιέχεον τοὺς ἐπιδρομεῖς!

Ὡ, δὲν ἦσαν πλέον οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων μοὶ ὠμίλει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Τουρίνῳ, γέρον ἱερεὺς ἐκ Σαραγώσσης, βεβαιῶν μοι, ὅτι ἐπὶ ἐπταετίαν δὲν εἶχε δεχθῆ τὴν ἐξομολόγησιν θανασίμου ἁμαρτήματος!

Τὴν ἑσπέραν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, συνήντησα ἕνα θεότρελλον Γάλλον, παρόμοιον τοῦ ὁποίου δὲν πιστεύω νὰ εἶδέ τις ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἦτο περίπου τεσσαρακοντούτης. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐκ τῶν ἠλιθίων καὶ ἀστείων ἐκεῖνων προσώπων, ἄτινα φαίνονται ὡς νὰ λέγωσιν: «εἶμαι ἐδῶ», διασκεδάσατε μαζί μου.

Ἦτο ἔμπορος καὶ εὐπορος, ἐξ ὅσων ἔκρινα, εἶχε φθάσει δὲ πρὸ μικροῦ ἐκ Βαρκελόνης καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπιούσαν εἰς Ἁγιον Σεβαστιανόν.

Τὸν εὐρον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, διηγούμενον τὰ κατ' αὐτὸν εἰς ἐπήκοον κύκλου ὀδοιπόρων, οἵτινες ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἐπλησίασα εἰς τὸν κύκλον καὶ ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν ἱστορίαν του.

Κατήγετο ἐκ Βορδῶ καὶ ἔζη πρὸ τετραετίας ἐν Βαρκελόνη. Εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν Γαλλίαν, διότι ἡ σύζυγός του εἶχε δραπετεύσει, avec le plus vilain homme de la ville, ὡς ἔλεγε, καταλείπουσα αὐτῷ τέσσαρα τέκνα· ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς φυγῆς οὐδεμίαν ἔλαβεν εἰδῆσιν περὶ αὐτῆς. Τίς τῷ ἔλεγε ὅτι ἀπῆλθεν εἰς Ἀμερικὴν, τίς εἰς Ἀσίαν καὶ ἄλλος εἰς Ἀφρικὴν, ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἦσαν εἰκασίαι, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑποστάσεως. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν αὐτὸς τὴν ἐθεώρει ὡς νεκράν.

Ἡμέραν τινα ἐν Βαρκελόνη συνέτρωγε μετὰ τινος φίλου του ἐκ Μασσαλίας, ὅστις τῷ εἶπεν (ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐβλέπετε μεθ' ὀπόσης κωμικῆς σοβαρότητος ἀφηγεῖτο τοῦτο),

— Φίλε μου, μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας σκοπεύω νὰ ὑπάγω εἰς Ἁγιον Σεβαστιανόν.

— Νὰ κάμῃς τί;

— Νὰ διασκεδάσω.

— Τίποτε ἐρωτοδουλειαίς, ἔ;

— Ναί... δηλαδή... θὰ σοῦ εἰπῶ. Ἔρωσ καθ'αυτὸ δὲν εἶνε, διότι δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ τρέχω ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Εἶνε μάλλον καπρίτσο. Ὡραία γυναικοῦλα ὅμως! Ἄκουσε. Προχθὲς ἔλαβον μίαν ἐπιστολὴν τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶχα καμμίαν διάθεσιν νὰ ὑπάγω, ἦσαν ὅμως τόσα ἔλα καὶ σὲ περιμένω καὶ φίλιτάτ' μου καὶ ἀγαπητέ μου, ὥστε ἐνέδωκα εἰς τὸν πειρασμόν.

Ταῦτα λέγων, τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ δουλομανικοῦ κομπασμοῦ. Ὁ ἔμπορος τὴν λαμβάνει, τὴν ἀ-

νοίγει, τὴν ἀναγινώσκει. «Nom de Dieu! Ma femme!» καὶ χωρὶς οὐδὲν ἄλλο νὰ εἴπῃ ἐγκαταλείπει τὸν φίλον, τρέχει εἰς τὸν οἶκόν του, λαμβάνει τὸν ὀδοιπορικόν του σάκκον, καὶ πετᾷ εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶχεν ἐπιδείξει ἤδη τὴν ἐπιστολὴν εἰς πάντας τοὺς παρестῶτας, καὶ εἶχεν ἐκτεθειμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως τὰ ἴδωσι πάντες, διάφορα ἔγγραφα, ἧτοι τὸ πιστοποιητικὸν τῆς βαπτίσεως τῆς, τὴν ληξιαρχικὴν πράξιν τῶν γάμων των, καὶ ἄλλα τινὰ ἄτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἵνα τῷ χρησιμεύσωσιν, ἐν ἡ περιπτώσει ἢ σύζυγός του ἠρνεῖτο νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

— Καὶ τί θὰ τῆς κάμετε; τὸν ἠρώτησαν ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαντες.

— Δὲν θὰ τὴν κακοποιήσω, ἀπεκρίθη. Ἐλαβα ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου. Αἶμα δὲν θὰ τρέξῃ. Ἡ τιμωρία τῆς ὅμως θὰ εἶνε ἀκόμη φοβερωτέρα.

— Τί πράγμα λοιπόν; ἠρώτησαν ἅπαντες.

— Ἐλαβα ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου, ἐπανέλαβεν ὁ Γάλλος μετὰ τῆς μεγαλειτέρας σοβαρότητος. Καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του τεραστίαν ψαλλίδα, προσέθεσε σοβαρῶς:

— Θὰ τῆς κόψω τὰ μαλλιά καὶ τὰ φρύδια!

Πάντες ἐξεραγῆσαν εἰς γέλωτα.

— Κύριοι, ἐκράυασεν ὁ προσβεβλημένος σύζυγος, τὸ εἶπον, καὶ θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου. Ἐὰν δὲ θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς εὐρω καὶ πάλιν ἐδῶ, θὰ σὰς δεῖξω τὰ μαλλιά τῆς.

Ἐνταῦθα ἐπηκολούθησε φοβερός θόρυβος γελῶτων, φωνῶν, χειροκροτημάτων, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ καταλίπῃ ὁ Γάλλος τὴν τραγικὴν αὐτοῦ στάσιν.

— Ἄλλ' ἐὰν εὐρῆς κανένα Ἰσπανὸν μέσα εἰς τὸ σπίτι; τὸν ἠρώτησέ τις.

— Θὰ τὸν πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀπεκρίθη.

— Ἄλλ' ἐὰν εἶνε πολλοὶ;

— Ὅλους ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ἀλλὰ θὰ κάμετε σκάνδαλον! Θὰ τρέξωσιν οἱ γείτονες, οἱ χωροφύλακες, ὁ κόσμος!

— Καὶ ἐγὼ, ἀνεφώνησεν ὁ φοβερός ἀνὴρ τύπτων διὰ τῆς χειρὸς τὸ στήθος του, θὰ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ γείτονας καὶ χωροφύλακας καὶ κόσμον καὶ ὅλην τὴν πόλιν ἐν ἀνάγκῃ.

Καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτω κομπάζων καὶ κινῶν τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ τὴν ψαλλίδα διὰ τῆς ἄλλης ἐν μέσῳ τῶν σπαρρακτικῶν γελῶτων τῶν παρισταμένων.

Vivir para ver, νὰ ζῆ τις διὰ νὰ βλέπῃ, λέγει ἰσπανικὴ τις παροιμία· καὶ ἠδύνατο κάλλιον νὰ εἴπῃ viajar, νὰ ταξειδεύῃ τις, διότι μόνον εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ εἰς τοὺς σιδηροδρόμους συναντᾷ τις τοιοῦτους πρωτοτύπους χαρακτήρας. Τίς οἶδεν ὅποτον θὰ εἶνε τὸ τέλος του!

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἠρώτησα τὸν θαλαμηπόλον τί ἦσαν τὰ δύο ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον παρατηρήσει ἀπὸ τῆς πρώτης ἑσπέρας, ἀνηρτημένα ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἀξιοῦντα νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς δύο εἰκόνες.

— Καράμπα! μοὶ ἀπήντησε, «nada memos que los hermanos Argensola», (τίποτε ὀλιγώτερον ἢ οἱ ἀδελφοὶ Ἀργενσόλα) καταγόμενοι ἐκ Βαρβάστρου τῆς Ἀραγωνίας, «dos de los mas afamados poetas de España!» (δύο τῶν πλέον περιφώνων ποιητῶν τῆς Ἰσπανίας).

Καὶ ἀληθῶς τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἀργενσόλα, δύο ἀληθεῖς διδυμοὶ φιλόλογοι, σχόντες τὴν αὐτὴν

κλίσειν, σπουδάσαντες τὰ αὐτὰ πράγματα, γράψαντες μὲ τὸ ἴδιον ἄγνον, ἀπλοῦν, χαρίεν ὕφος καὶ ἀντισχόντες διὰ πάσης τῆς δυνάμεως αὐτῶν κατὰ τοῦ χειμάρρου τῆς ἀπειροκαλίας, ἥτις ἤρχιζε νὰ κατακλύζη, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτῶν, περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, τὴν ἰσπανικὴν φιλολογίαν.

Ὁ εἰς ἐτελεύτησεν ἐν Νεαπόλει γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας τοῦ Ἀντιβασιλείως, ὁ δ' ἄλλος ἐν Ταρραγῶνι, ἱερεὺς, ἀμφοτέροι καταλιπόντες φήμην ἔνδοξον καὶ προσφιλή, ἐφ' ἧς ὁ Θεοβάντης καὶ ὁ Λόπεθ δὲ Βέγγα ἐπέθεσαν τὴν περίλαμπρον σφραγιδα τοῦ ἑαίνου αὐτῶν.

Τὰ σουέττα τῶν Ἀργενσόλα κατατάσσονται μεταξύ τῶν ὠραιότερων τῆς ἰσπανικῆς φιλολογίας, διακρινόμενα ἐπὶ λεπτότητι πνεύματος, καὶ ἀνθηρότητι ὕφους· ἐπειδὴ δὲ πάντες γινώσκουσιν ἀπὸ μνήμης ἐν ἐκ τούτων, τοῦ Λουπερκίου Λεονάρδου, οἱ δὲ ὑπουργοὶ συχνάκις ἀναφέρουσι τὸ τέλος αὐτοῦ, ὅπως ἀπαντήσωσιν εἰς τοὺς πομπώδεις φιλιππικούς τῶν ρητόρων τῆς ἀριστερᾶς, τὸ παραθέτω ἐνταῦθα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως χρησιμεύσῃ ποτὲ εἰς τινὰ τῶν ἀναγνωστῶν, ὅπως ἀντικρούσῃ τοὺς φίλους του, οἵτινες ἤθελον τῷ παρατηρήσει ὅτι ἐράται, ὡς ὁ ποιητῆς, γυναικὸς ποιούσης χρῆσιν ψιμμουθίου.

«Yo os quiero confesar, don Juan, primero
Que aquel blanco y carmin de doña Elvira
No tiene de ella mas, si bien se mira,
Que le haberle costado su dinero :
Pero tambien que me confieses quiero
Que es tanta la beldad de su mentira,
Que en vano a competir con ella aspira
Belleza igual de rostro verdadero.
Mas que mucho que yo perdido ande
Por un engaño tal, pues que sabemos
Que nos engaña asi naturaleza ?
Porque ese cielo azul que todos vemos
No es cielo, ni es azul : lastima grande
Que no sea verdad tanta belleza !»

(Ἐν πρώτοις ὀρέω νὰ σᾶς ὁμολογήσω, Δὸν Ἰωάννη, ὅτι τὸ λευκὸν καὶ ῥοδινὸν αὐτὸ χρῶμα τῆς Δόνας Ἐλβίρας, δὲν τῇ ἀνήκει δι' ἄλλον λόγον ἢ διότι τὸ ἠγύρασε διὰ τῶν χρημάτων τῆς· ἀλλὰ πρέπει καὶ σᾶς νὰ ὁμολογήσῃτε εἰς ἄλλου, ὅτι ἡ ἐπίπλαστος καλλονὴ αὐτῆς εἶνε τοιαύτη, ὥστε οὐδεμία φυσικὴ καλλονὴ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτήν. Διατί λοιπὸν νὰ μεριμνῶ περὶ τοιαύτης ἀπάτης, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἀκόμη μᾶς ἀπατᾷ; Καὶ τῷ ὄντι, ὁ οὐρανὸς καὶ τὸ κυανοῦν αὐτοῦ χρῶμα ἔπερ πάντες βλέπομεν δὲν εἶνε οὔτε οὐρανός, οὔτε κυανοῦν. Κρίμα, ὅτι τόση καλλονὴ δὲν εἶνε ἀληθής!)

Τὴν ἐπομένῃ πρωτὴν ἠθέλησα νὰ ἀπολαύσω εὐχαρίστησιν, ὁμοίαν ἐκείνης, ἣν ἠσθάνετο ὁ Ρουσσὸς κυνηγῶν τὰς μύϊας· νὰ περιπλανηθῶ δηλαδὴ ἀσκόπως ἀνὰ τὴν πόλιν, σταματῶν ἵνα παρατηρῶ τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα πράγματα, ὅπως πράττομεν εἰς τὴν πρὸ τῆς οἰκίας μας ὁδόν, ὅταν ἀναμένωμεν φίλον τινά.

Ἀφοῦ ἐπεσκεψθῆν δημοσίᾳ τινὰ κτίρια, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ μέγαρον τοῦ Χρηματιστηρίου, ὅπερ ἔχει μεγαλοπρεπῆ αἶθουσαν, σχηματιζομένην ὑπὸ εἰκοσιτεσσάρων στύλων, ἕκαστος τῶν ὁποίων κοσμεῖται ὑπὸ τεσσάρων θυρεῶν μετὰ τοῦ σήματος τῆς Σαραγώσσης, τεθειμένων ἐπὶ τῶν τεσσάρων μετώπων τῶν κιονοκράνων, καὶ τὸν ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Santiago καὶ τὸ περικαλλὲς μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατέληξα εἰς τὸ κέντρον τῆς εὐρείας καὶ εὐθύμου πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἥτις χωρίζει εἰς δύο τὴν ὁδὸν Κόζο καὶ εἰς ἣν ἀπολήγουσι δύο ἕτεροι τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, ἐκεῖθεν δὲ ἐξεκίνησα καὶ περιεπλανήθην μέχρι τῆς μεσημβρίας μετ' ἀπεριορίστου εὐχαριστήσεως.

Πότε ἐσταμάτων ἵνα παρατηρήσω τὰ παιδιὰ παίζοντα τὰ καρυδάκια, πότε ἔρριπτον περιεργὸν βλέμμα εἰς μικρὸν τι καφφενεῖον μαθητῶν, πότε ἐβράδυνον τὸ βῆμα ἵνα ἀκούσω τὰ φληναφήματα δύο ὑπηρετριῶν παρά τινὰ γωνίαν, πότε προσεκόλλων τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰς προθήκας βιβλιοπωλείου τινός, πότε εἰσερχόμην εἰς τι καπνοπωλεῖον, ὅπως παρενοχλήσω τὴν καπνοπώλιδα, ζητῶν γερμανιστὶ σιγάρα, πότε ἤρχιζον συνομιλίαν μετὰ τινος

μεταπωλητοῦ πυρεῖων. Ἐδῶ ἠγόραζον ἐφημερίδα τινά, ἐκεῖ ἐζήτουν παρά τινος στρατιώτου τὸ σιγάρον του, ἵνα ἀνάψω τὸ ἰδικόν μου, παρεκεῖ ἠρώτων παιδίσκην τινὰ περὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἀνεπόλουν στίχους τοῦ Ἀργενσόλα, ἤρχιζον σουέττα εὐτράπελα, ὑπετονθόριζον τὸν ὕμνον τοῦ Ριέγου, ἐσκεπτόμην τὴν Φλωρεντίαν, τὸν οἶνον τῆς Μαλάγας, τὰς νουθεσίας τῆς μητρός μου, τὸν βασιλέα Ἀμεδαῖον, τὸ βαλάντιόν μου, χίλια πράγματα καὶ συγχρόνως τίποτε, καὶ δὲν θὰ ἀντήλλασον τὴν τύχην μου μὲ τὴν τύχην ἐνὸς Μεγάλου τῆς Ἰσπανίας.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας μετέβην νὰ ἴδω τὸν νέον Πύργον, ὅστις εἶνε ἐν ἐκ τῶν περιεργότερων μνημείων τῆς Ἰσπανίας. Ἔχει ὕψος ὀγδοήκοντα τεσσάρων μέτρων, — τέσσαρα μέτρα περισσότερον τοῦ πύργου τοῦ Giotto, — εἶνε δὲ κεκλιμένος κατὰ δύο καὶ ἡμισυ περίπου μέτρα, ὀλόκληρος, ὅπως ὁ πύργος τῆς Πίσσης.

Ἀνηγέρθη τῷ 1304. Τινὲς ἐπιβεβαιοῦσιν ὅτι ἐκτίσθη οὕτω, τινὲς δὲ πιστεύουσιν ὅτι ἔκλινε μετὰ ταῦτα. Αἱ γῶμαι εἶνε διηρημέναι. Εἶνε σχήματος ὀκταγωνικοῦ, ὀλόκληρος δὲ πλινθόκτιστος, ἀλλὰ παρέχει θαυμασίαν ποικιλίαν σχεδίου καὶ καλλωπισμάτων, διάφορον ὄψιν ἐν ἐκάστῳ ὀρόφῳ, χαρίεν κρᾶμα γοθικοῦ καὶ ἀραβικοῦ ρυθμοῦ.

Ὅπως εἰσέλθω ἐν αὐτῷ ἔπρεπε νὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν παρά τινος ὑπαλλήλου τῆς δημαρχίας, κατοικοῦντος ἐκεῖ πλησίον, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ παρετήρησε προσεκτικῶς τὴν ἀκρὰν τῶν ὑποδημάτων μου καὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς μου, ἔδωκε τὰς κλείδας εἰς τὸν φύλακα καὶ μοι εἶπε :

— Puede Usted ir. (εἰμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε.)

Ὁ φύλαξ ἤτο ρωμαλέον γερόντιον, ἀνῆρχετο δὲ τὰς ἀτελευτήτους κλίμακας μετὰ μείζονος ταχύτητος ἐμοῦ.

— Verà Usted, (θὰ ἴδητε,) μοι ἔλεγε, Verà Usted geu magnifico golpe de vista! (θὰ ἴδητε τί μεγαλοπρεπῆς θεά!)

Τῷ εἶπον ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Ἴταλοὶ ἔχομεν ἕνα πύργον κεκλιμένον, ὅπως αὐτὸς τῆς Σαραγώσσης.

Ἐστράφη μὲ παρετήρησε καὶ ἀπήντησε ξηρὰ ξηρὰ:

— La nuestra es unica en el mundo (ὁ ἰδικός μας εἶνε μοναδικός εἰς τὸν κόσμον.)

— ὦ, περιεργὸν! Σᾶς λέγω ὅτι ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ἕνα ὁμοῖον, καὶ ὅτι τὸν εἶδον μὲ τὰ μάτια μου εἰς τὴν Πίσαν· καὶ ἔπειτα ἂν δὲν θέλετε νὰ μὲ πιστεύσετε, διαβάσατε ἐδῶ, τὸ λέγει καὶ ὁ Ὀδηγός.

Ἐρριψεν ἐν βλέμμα καὶ ἐφέλλισε :

— Puede ser (ἴσως!)

Γέρων σκληροκέφαλε! Παρ' ὀλίγον νὰ τῷ ρίψω εἰς τὴν κεφαλὴν τὸ βιβλίον.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙΑ

1.

Ἀγαπητέ μου,

Περιεργὸ μ' ἀληθινὸ: Θυμᾶμαι τὴν πρώτη μου . . . ἀνάμνηση. Ἄκουσε. Μιὰ φορά, ὅταν ἦμουν μικρός, εἶχα ἀρρωστήσει καὶ ἔμενα σπῆτι ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Εἶχα πειρὰ ἀρχίσει νὰ γίνουμαι καλὰ καὶ νὰ σηκόνουμαι λίγες ὥρες ἀπ' τὸ κρεβάτι. Μίαν ἡμέρα μπῆκα στὴν πλατὴν κάμαρα, ποῦ τὴν εἶχαμε τὰ παιδιὰ καὶ μελετούσαμε. Ἐκεῖ, πάντως ἕνα τραπέζι, θρῆκα πεταγμένα τὰ βιβλία μου. Ἡ μακρινὴ ἀργία καὶ τῆς ἀρρώστιας ἢ κακορεξιά μ' ἔκαμαν

νά τὰ ἰδῶ στὴν ἀρχὴ μ' ἓνα αἰσθημα ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστο. Μὰ ἡ μέρα ἦταν γλυκερά, πρωτανοϊξιάτικη· τὸ παράθυρο ἀνοικτὸ ὁ οὐρανὸς καθαρὸς· τὸ ἀέρι μυρωμένο... Ἐμαλάκωσα σιγὰ - σιγὰ καὶ κάθησα κοντὰ στὸ τραπέζι, στὴ ζέστη τοῦ ἡλίου. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἔπιασα ἓνα βιβλίον καὶ ἄρχισα νὰ τὸ ξεφυλλίζω. Ἦταν ἡ Χρηστομάθειά μου. Σταμάτησα σὲ μιὰ σελίδα καὶ ἔκαμα πῶς θὰ διάβασω. Εὐθύς ἀπ' τῆς πρῶτες λέξεις ἐπαρασύρθηκα καὶ διάβασα ὅλη τὴ σελίδα. Ἦταν ἓνα μάθημά μου παλιό, περσινό, προπέρσινον. Ἡ ρητορεία ἐκείνη ἐπενεργοῦσε στὴ διάθεσή μου καὶ μοῦ προξενοῦσε μιὰ παράδοξη, μιὰν ἠδονικὴ συγκίνηση. Μοῦ φάνηκε πῶς ἤμουν στὸ παλιὸ σχολειό, πῶς καθόμουν στὴ μεγάλη φωτερὴ σάλα, πρῶτος στὸ πρῶτο θρανίον, ὅπως ἐσυνείθιζα, ἀντίκρου ἀπ' τὸ δάσκαλον... Πρῶτη φορὰ λυπήθηκα ποῦ ἄφησα ἔτσι γιὰ καιρὸ τὰ μαθηματά μου κ' αἰσθάνθηκα μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμιὰ νὰ γίνω τέλεια καλά, γιὰ νὰ ξαναπάγω στὸ σχολάκι μου. Μ' ἔπιασε μιὰ γλυκερὰ μελαγχολία γιὰ τὸν περασμένο καιρὸ. Ἡ ὥρες τοῦ σχολειοῦ ἕως τότε, τὸ περισσότερο μοῦ ἦταν μισητές, σὰν ὥρες βασάνων. Μὰ γιατί τώρα νὰ τῆς βλέπω ἔτσι ὥρατες, νὰ τῆς θυμοῦμαι καὶ ν' ἀναστεναζῶ;

Αἶ, ἦταν ἡ ἀνάμνηση... ἡ πρώτη μου ἀνάμνηση. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη λέω πῶς μπῆκα ἀληθινὰ στὴ ζωὴ. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχω ἄδικο. Οὔτε τὴν ἡμέρα ποῦ ὤρλιστηκα τὸν ὄρκο τοῦ πολίτη, ἢ τοῦ στρατιώτη ἢ τοῦ υπάλληλου, οὔτε ἔστοτέλος αὐτὴ τὴν ἡμέρα ποῦ παντρεύτηκα, μπορῶ νὰ λογαριάσω - καὶ συχῶρσέ με - γιὰ πρώτη μέρα ζωῆς. Ἡ καθαυτὴ πρώτη ἦταν ἡμέρα ἐκείνη τῆς πρώτης μου ἀνάμνησης. Γιατ' ἡ ζωὴ μας ὅλη εἶνε μιὰ ἀνάμνηση καὶ μιὰ ἐλπίδα· ἓνα παρελθὸν δηλαδὴ καὶ ἓνα μέλλον. Τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶνε τίποτα· μὰς φαίνεται πάντα σὰ μιὰν ἐποχὴ διαβατικὴ, δυστυχημένη, καὶ τὴν περνοῦμε μὲ τὴν τερπνὴ ἐνθύμηση τῶν ἡμερῶν ποῦ περάσαμε - καὶ ποῦ μας φαίνονται τόσο πειὸ γλυκερές, ὅσο εἶνε πειὸ περασμένες - καὶ μὲ τὴ συχνὴ ὄνειροπόληση τῶν εὐτυχημένων ἡμερῶν ποῦ θὰ μας ἔλθουν... Τὴν ἡμέρα ποῦ αἰσθάνθηκα καὶ ἐκατάλαβε πρώτη φορὰ αὐτὴ τὴν ἀπαράβατη τάξη, μπῆκα στὸν κόσμον καὶ

ὁ φίλος σου
ΚΡΥΦΟΣ.

2.

Ἀγαπητέ μου,

Εἶσαι, μοῦ φαίνεται, πολὺ - πολὺ γελασμένος. Γιὰ νὰ ὀνομάσῃς ἓνα φιλόσοφον μεγάλο, δὲν θὰ πῆ πῶς πρέπει καὶ νὰ σπάζῃς γι' ἀληθινὸς ὄλες τοῦ τῆς ιδέας. Ὅπως τὸ λὲς ἐσὺ δὲν ὑπάρχει τότες, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ κανένας μεγάλος φιλόσοφος. Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ βασιλεὺς τους, εἶχε τῆς πειὸ παράδοξες γνώμες· ὁ Καρτέσιος εἶπε ἓνα σωρὸ ψέματα καὶ τὰ μεγάλα τέκνα τῆς φιλοσοφικῆς σου Γερμανίας ἐπίστεψαν γιὰ πραγματικὰ τὰ πειὸ περίεργα μεταφυσικὰ ὄνειρα. Μὰ δὲν θὰ πῆ καὶ γιὰ τοῦτο πῶς ὁ Κάντιος, ὁ Σέλλινγκ καὶ ὁ Ἐγκελς δὲν εἶνε μεγάλοι φιλόσοφοι. Ἐναν-ἐναν ἀπ' αὐτοὺς πρέπει νὰ τους ἐξετάσῃς μὲ τὴν ἐποχὴ του· ὡς πόσο ἐπρωτοτύπησε, ὡς πόσο ἐπροχώρησε τὸ ἔργον τῶν προκατόχων του, ὡς πόσο ἐπροσφέρθηκε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν καθολικὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ. Ἐπειτα θὰ ἰδῆς τὸ σύστημά του πόσο εἶνε ἐνωμένο, εὐρύ-τῃ λογικῇ του, πόσο εἶνε αὐστηρὴ τὸ πνεῦμά του, πόσο εἶνε δυνατὸ ὥστε νὰ ἐφαρμόζῃ τῆς γενικῆς του ἀρχῆς, ἔστω ὅποιεςδὴποτε, ἕως τῆς παραμικρῆς λεπτομέρειας. Ἀπολύτως ἀληθινὸς ἰδέας κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη. Ἀῦριο μπορεῖ λαμπρὰ νὰ τον ἀνασκευάσουν στὸ σύνολον ἢ σὲ μέρη του. Δὲ θὰ πάψῃ ὅμως ποτὲ νὰ ἦνε μεγάλος, ἀν' ἔχη τὴν ἀξία ποῦ σου εἶπα.

Οἱ σημερινοὶ θετικοὶ φιλόσοφοι φαίνεται τόντις πῶς εἶπαν τὰ πειὸ γνωστικὰ καὶ ἀληθινὰ πράγματα. Ἐγύρισαν τὰ μάτια στὴν ἐπιστήμην καὶ ὅλη τους ἡ φιλοσοφία, μακρὰ ἀπὸ κάθε ὄνειρον καὶ πλάνην ἀναπόδεικτον, ἀποβλέπει μονάχα στὴν εὕρεσιν καὶ στὴν ἀπόδειξιν τῶν αἰωνίων νόμων, ποῦ διευθύνουν ὅλα τὰ φαινόμενα. Πολὺ καλά· ἀν' αῦριο - καὶ ἀδιάφορον ἀν' τὸ αῦριο αὐτὸ ἀργήσῃ ἑκατοστὲς ἢ χιλιάδες χρόνια - ἔλθουν νέοι φιλόσοφοι, νέα συστήματα, νέες παρατηρήσεις, ἢ φιλοσοφίαι βέβαια τῶν σημερινῶν μας ἐπιστημόνων θὰ φαίνονται ἰδέες σκουριασμένες· ἐκεῖνο ποῦ βρίσκουμαι τώρα λογικὸ καὶ ἀναντίρρητον, τότες θὰ φαίνεται καθαυτὸ γελοῖον καὶ μὲ τὴν αὐστηρὴν ἐπίκρισιν θάρχησιν νὰ ἐπικρατῇ καμμιά διδασκαλία νέας θεωρίας τοῦ κόσμου, ποῦ οὔτε κἀν τὴν φανταζόμεσθ' ἔμετς. Μὰ κανένας ἀπ' τοὺς σημερινούς penseur - μετὰφράσέ το ἀν' ἦσαι καλὸς - θὰ στερηθῇ τὸν τίτλον τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ἀν' τόντις τὸν ἀξίζῃ, οὔτε θὰ ἔλθῃ ποτὲ στὸ νοῦ κανενὸς ἀπόγονου νὰ βρῖσῃ τὸν τάδε ἢ τὸν τάδε ἐγκέφαλον τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνα, γιὰτὶ δὲν εἶχε τῆς ιδέας τῶν ἐγκεφάλων τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου ἢ τοῦ τριακοστοῦ.

Ἡ ιδέα θὰ πέφτουν, οἱ φιλόσοφοι θὰ μένουν ὀρθοί. Αὐτὸ τὸ παιχνίδι θὰ παίζεται αἰώνια. Ἐτσι τὸ θέλει ὁ νόμος τῆς Πρόοδου. Φαίνεται πῶς ἡ Ἀλήθεια ἢ ἀπόλυτη εἶνε χίμαιρα. Θὰ τὴν πλησιάζῃ, ἔσως πάντα περισσότερο, μὰ δὲ θὰ τὴν φθάσῃ ὁ ἀνθρώπος ποτὲ.

Γι' αὐτὸ καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ πέρνης κατὰκαρδαν, ὅσες φορὲς σοῦ ἀποδείχνουν κάποια ἰδέαν σου σφαλμένη...

ὁ φίλος σου
ΚΡΥΦΟΣ

3.

Ἀγαπητέ μου,

Ἀληθινὰ ἔμμορφο περιστατικὸν μου διηγήθηκα σήμερὰ ἓνας φίλος μου - δὲν τον ξέρεις. Εἶνε πολὺ καλὸς ἀνθρώπος καταβάθος, μὰ λίγο νευρικός, παράξενος, γρυνιάρης. Εἶνε ὀδὸ καὶ λίγα χρόνια παντρεμένος μὲ μιὰ νηὰ ποῦ του μοιάζει στὸ χαρακτήρα πολὺ καὶ γι' αὐτὸ, ἀν' καὶ ἀγαπημένοι ὅσο πέρνει, λογοφέρουν συχνὰ καὶ κάνουν σκηνές. Ὁ κόσμος ποῦ κρίνει πάντ' ἀπατημένα ἀπ' τὸ ἐξωτερικόν, τοὺς ἔχει γιὰ τὸ πειὸ κακοταϊριασμένον ἀνδρόγυνον. Καὶ ὅμως ἰδὲς πόσο ἄδικο ἔχει!

«Σήμερὰ τὸ μεσημέρι - μοῦ ἔλεγε ὁ φίλος - γύρισα σπιτι μὲ τὰ νεῦρά μου. Εὐθύς ἀπ' τῆς σάλας ἐβγαλα τῆς φωνῆς τῆς κακομοίρας τῆς γυναίκας μου. Βρῆκα μιὰν ἀφορμὴν, μιὰ παραμικρὴ ἀκαταστασία, καὶ ἄρχισα νὰ τὴν θρίζω σὰν γιὰ τὸ μεγαλύτερον λάθον. Τὴν ἔπιασαν κ' ἐκείνη τὰ νεῦρά της γρήγορα καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ ἀπαντᾷ στὸν ἴδιον τόνον. Ἐτσι ἐλογοφέραμε γιὰ μισὴ ὥραν. Εἶπαμε τὰ σκληρότερα λόγια ὁ ἓνας στὸν ἄλλον. Ἐφαινόμαστε τόντις σὰ δύο φυσικοὶ θανάσιμοι ἐχθροί, ποῦ μας κρατοῦσε μιὰ ἄδικη μοῖρα ἐνωμένους. Ἄ, δὲν ἦταν πειὰ νὰ ζήσω μὲ τὴν γυναῖκά μου, ὄχι! Μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ. Ἡ ἴδια ἰδέα θὰ πέρασε καὶ τῆς γυναίκας μου, γιὰτὶ τὴν εἶδα μιὰ στιγμὴν νὰ κουνήσῃ τὸ κεφάλιν μὲ μεγάλη ἀπελπισία. Γεμάτος ἔξαψῃ καὶ ταραχῇ μπῆκα στὴν κάμαρά μου. Ἦμουν καταϊδρωμένος· θέλησα νὰλλάξω. Ἐκαμα ἔτσι νὰ βρῶ τὸ νυκτικόν μου καὶ δὲν τὸ εἶδα. Ἐσκάλιξα λιγάκι, τίποτα. Ἦταν χαμένο... ἀκαταστασία, κακοκοικοκυρωσύνη. Νὰ καινούργι' ἀφορμὴ γιὰ φαγωμάρα. Ὁραξὴν ἀκόμα δὲν μου ἔλειπε. Ἄνοιξα τὴν πόρταν ἐφώνασα σὰ διάβολος:

— Αἶ, τὸ πουκάμισό μου!

— Ἐδῶ, ἐδῶ εἶνε· μοῦ ἀποκρίθηκε εὐθύς πειὸ ταπεινωμένη ἢ φωνὴ τῆς γυναίκας μου. Τῶρα βγαλμένο στὸν ἥλιον.

